

Michael Moorcock

Králové temnot

Slyšte o třech králech, tam pod temnou oblohou dvěma život běží jsem to já a z Orgu Gutheran Třetí král pod Kopcem leží

Veerkadova píseň

1.

Bláznivě se chechtající chlapíci hnali koně z Nadsokoru, Města Žebráků. Elric, král ztracené a rozdrobené říše Melnibón, spolu se svým společníkem, Moonglumem Cizincem z Elwheru a nezmapovaného Východu, prchal před rozzuřenými Nadsokorskými. Žebráci Elrica správně odhadli jako čarodějnika.

Rvoucí dav otrhanců pobízel vychrtlé koně, aby dostihl dvojici vpředu. Plameny z jejich pochodní ukusovaly samet noci.

Byly to vlastně vyhladovělé a odrané šelmy. Ve světle pochodní se objevovaly kostěné luky a dlouhé nože se blýskaly v rukou žebráků. Z jejich počtu šel strach. Měli by sice převahu v přímém střetnutí, ale při štvanci nepředstavovali skutečné nebezpečí. Proto Elric a Moonglum utekli z města bez boje a řítili se směrem k vycházejícímu úplňku. Sinavé světlo měsíce odkrývalo pohled na neklidné vody řeky Varkalk.

Při pomýšlení, že Varkalk je jediná možnost úniku, se už málem postavili davu na odpor. Milosrdenství by ale od žebráků čekat nemohli. Když dojeli na svažující se břeh, koně začali rzát a vyhazovat. Unavení muži je ostruhami donutili sestoupit do vody. Kone frkali, ponoření až po krk. Proud unášel uprchlíky směrem k lesu zvanému Troos. Říkalo se, že tento kus země v Orgu, kraje čarodějnictví a pradávného zla, zplodilo samo peklo.

Elric vyplivl vodu a zakašlal. "Myslím, že nás nebudou pronásledovat do Troosu," zakřičel na společníka.

Moonglum jen vycenil bílé zuby. V očích měl neskrývaný strach. Kone plavali s proudem. Otrhaná tlupa za nimi krvelačně řvala. Občas se ozval smích a křik: "Les tu špinavou práci udělá za nás!"

Elric se otočil a zachechtal se. Kone plavali tmavou, klidnou a hlubokou řekou k zimomřivému ránu, které ledově bodalo na kůži. Na obou stranách se prostírala planina, ze které občas nejasně vystupovala štíhlá skaliska. Pod lehkým naze-

lenalým nádechem prosvítaly jejich skutečné barvy - černá a hnědá. Tráva na planině se vlnila tak, jako by to mělo nějaký účel. Žebráci pokračovali podél řeky, ale postupně se vzdávali své kořisti a vraceli se do Nadsokoru.

Elric a Moonglum stočili koně ke břehu a vystoupili z vody. Zvířata je klopýtavě vynesla až nahoru. Tam už skály a tráva ustoupily řídkému lesu, který se přísně zvedal všude kolem a vrhal temné stíny. Trhavé pohyby listoví vypadaly, jako když před něčím uhýbají živí tvorové. Byl to les, kde zákeřně otevíraly kalichy květy krvavé barvy s odpornými skvrnami a hladký černý povrch pokroucených kmenů se matně leskl mezi ostnatými karmínovými a zelenými listy. Že je to nezdravé "místo, bylo znát už z téměř nesnesitelného zápachu hniloby. Puch útočil na Elricův a Moonglumův citlivý čich.

Moonglum se zašklebil a ukázal hlavou směrem, odkud přišli: "Jdem zpátky?" zeptal se. "Můžeme se vyhnout Troosu a vzít to rychle do Bakshaanu. Přes výběžek Orgu to trvá něco přes den. Co navrhuješ ty?"

Elric se zamračil: "Nepochybuji o tom, že nás v Bakshaanu přivítají se stejnou přívětivostí, jaké se nám dostalo v Nadsokoru. Nezapomněli, jak jsme to tam rozbili, ani na bohatství, o které jsme připravili tamní kupce. Mám chuť trochu se porozhlédnout po lese. O Orgu a jeho podivných lesích jsem slyšel hodně pověstí. Rád bych věděl, co je na nich pravdy. Když to bude nezbytné, ochrání nás můj meč a čáry."

Moonglum vzdychl. "Elricu, doufám, že se tentokrát vyhneme nebezpečí."

Elric se ledově usmál. Z mrtvolně bílé tváře žhnuly jeho šarlatové oči s podivnou silou. "Nebezpečí? Na to se dá doplatit nanejvýš životem..."

"Smrt není zrovna to, po čem bych teď toužil," řekl Moonglum. "Oproti tomu ta hojnost v Bakshaanu, nebo - když chceš - v Jadmaru..."

Ale Elric už pobídl koně směrem k lesu. Moonglum si povzdechl a následoval ho.

Už tak nepříliš světlou oblohu zakryly brzy tmavé větve. Zdálo se jim, že les se rozprostírá všemi směry do obrovské dálky, přestože dohlédli jen do nejbližšího okolí. Všechno ostatní tonulo v nepříjemném šeru.

Moonglum znal les z vyprávění šílených cestovatelů, kteří se cílevědomě opíjeli po nadsokorských hospodách.

"Les Troos, jen co je pravda," obrátil se na Elrica. "Říká se, že Prokletý Národ za pomoci obrovských sil způsobil hrozné změny mezi lidmi, zvířaty a rostlinami. Tenhle les stvořili naposled a taky jako poslední zanikne. Ti ale museli nenávidět planetu, která je zplodila."

"V určité době dítě vždycky nenávidí své rodiče," řekl Elric chladně.

"Řekl bych, že před těmito dětmi bylo třeba mít se zatraceně na pozoru," opáčil Moonglum. "Někteří říkají, že když byli na vrcholu své moci, neměli žádné bohy, kterých by se báli."

"Skutečně odváží lidi," usmál se neznatelně Elric. "Mají mou úctu. Ale jejich bezbožnost a neustrašenost, to by byl pro nás konec, když už ne pro ně. Teď se bohové i strach vrátili, a tak je to alespoň pohodlné."

Moonglum si nad tím chvíli lámal hlavu, ale nakonec nic neodpověděl. Cítil se stísněně. Všude se ozývaly zlomyslné šelesty a šeptání, i když, pokud věděli, tu nežila žádná zvířata. Skličovala je nepřítomnost ptáků, hlodavců i hmyzu. Normálně neměli tyto bytosti v lásce, ale teď by přivítali jejich společnost v nelibozvučném lese.

Moonglum si třaslavým hlasem začal propěvovat, aby si zlepšil náladu a odvedl myšlenky od nepříjemného okolí:

*"Svůj škleb a slova prodávám A
díky nim na chleba mám Ač
strašpytel jsem a postavy malé V
paměti lidí já žít budu stále."*

Moonglum poslouchal ozvěnu svého zpěvu. Takhle povzbuzen pokračoval v jízdě za mužem, kterého považoval za svého přítele. Ten člověk ho svým způsobem ovládal, ale žádný z nich si to nepřipouštěl.

Elric se usmál Moonglumově písni. "Písnička o tom, že nemáš odvahu a jsi malý, asi nezazené tvoje nepřátele, Moonglume."

"Ale takhle nikoho neprovokuji," vysmekl se z toho Moonglum. "Když zpívám o svých nedostacích, nic se mi nestane. Kdybych se chvástal, mohl by to někdo považovat za výzvu a dát mi lekci."

"Máš pravdu," souhlasil vážně Elric, "hezky jsi to řekl."

Začal ukazovat na některá květenství s listy a upozorňoval na jejich zvláštní odstíny nebo žilkování. Přitom se na ně obracel slovy, kterým Moonglum nerozuměl. Věděl ale, že jsou součástí čarodějnického slovníku. Albína zjevně netrápily obavy, které mučily člověka z Východu, Moonglum však věděl o Elricově tváři i to, že dokáže vyjadřovat něco úplně opačného, než co cítí její vlastník.

Zastavili na chvíli, aby Elric mohl probrat vzorky, které natrhal ze stromů a ostatních rostlin. Opatrně vložil svůj úlovek do váčku u pasu. Neřekl Moonglumovi, proč to dělá.

"Pojďme," pravil. "Záhady Troosu nás čekají."

Z šera se však měkce ozval nějaký cizí, ženský hlas: "Nechtě si tu výpravu na jindy, cizinci."

Elric přitáhl uzdu s rukou na rukojeti Storm-bringeru. Hlas na něj měl zvláštní účinek. Byl hluboký a na chvíli mu vehnal krev do krku, až ucítil bušení srdce. Zdálo se mu, že se ocitl na jedné z cest Osudu a nevěděl, jak se tam dostal. Rychle se začal kontrolovat, uklidnil roztoulané myšlenky i zrychlený tep a zadíval se směrem, odkud hlas vycházel.

"Děkujeme za radu, madam," řekl tvrdě. "Ukažte se a povězte nám, o co jde..."

Vyjela velmi pomalu na koni vzpínajícím se tak, že ho sotva udržela. Moonglum obdivně vydechl, protože i přes hrubé rysy byla neuvěřitelně hezká. Tvář se šedozelenýma očima, které v sobě měly tajemství i nevinnost, a držení těla prozrazovaly urozenost. Byla mladičká. Moonglum ji odhadl na sedmnáct let, vzhledem k její zjevné ženskosti a kráse.

Elric se zamračil: "Cestujete sama?"

"Tecf ano," odpověděla. Marně se snažila zakrýt údiv nad nepřírozeným nedostatkem barvy v albínově tváři. "Potřebuji pomoc. Muže, kteří mě ochrání před nebezpečím na cestě do Kaarlaku. Tam jim bude zapláceno."

"Kaarlak u Plačící Pustiny? Vždyť leží na druhém konci Ilmioru, týden rychlé jízdy odtud." Elric jí nedal příležitost oponovat. "Nejsme žoldáci, slečno. Ve svých zemích jsme šlechtici."

"Pak jste vázáni rytířskou přísahou a nemůžete mě odmítnout."

Elric se krátce zasmál. "Rytířství, slečno? Neuznáváme podivné zákony a pravidla těch nafoukanců z Jihu. Jsme šlechtici ze staré školy, řídíme se jen vlastním přáním. Nežádala byste nás o pomoc, kdybyste znala naše jména."

Navlhčila si jazykem plné rty a řekla skoro ustrašeně: "Kdo jste...?"

"Elric z Melnibónu, madam, na Západě zvaný Elric Ženobijec, a tohle je Moonglum z Elwheru; nenašla byste u něj špetku svědomí."

Zalapala po dechu. "Slyšela jsem o vás. Kolují celé legendy - desperát s bledou tváří, pekelný čaroděj s mečem, který pije lidské duše..."

"Přesně tak. Ať tyhle příběhy přehánějí, jak chtějí, stejně nemohou zachytit hroznou pravdu. Pořád ještě vyžadujete pomoc?" Elric mluvil něžným hlasem beze stopy výhrůžky. Viděl, jak se bojí, přestože ovládala projevy strachu a rty se jí díky pevné vůli netřáslly.

"Nemám na vybranou, můžete se mnou udělat, co chcete. Můj otec, Nejvyšší Senátor Kaarlaku, je velký boháč. Kaarlaku říkají Město Opálových věží. Máme vzácné nefrity a jantar. Mnoho z nich může patřit vám."

"Opatrně; slečno, nebo se rozzlobím," varoval Elric, i když Moonglumovy oči zasvítily chtivostí. "Nejsme muly k pronajmutí, ani zboží, které se dá koupit. Kromě toho," usmál se povýšeně, "pocházím z Imrryru, Města Snů na Dračím Ostrově"

v srdci Starobylého Melnibónu, a vím, co je opravdová krása. Vaše cetky nemohou zajímat toho, kdo se díval na mléčné srdce Ariocho, na oslepující hru barev, kterou vyzařuje Rubínový Trůn, na nepopsatelnou nádheru kamene Actoric v Královském Prstenu. To jsou víc než drahé kameny - mají v sobě celý vesmírný řád."

"Omlouvám se, Elricu, i vám, Moonglume."

Elric se téměř potěšeně zasmál. "Jsme krutí šašci, paní, ale máme u Bohů Štěstěny dluh, protože nám pomohla utéci z Nadsokoru. Doprovodíme vás do Kaarlaku, Města Opálových Věží. Troos prozkoumáme jindy."

Rozpačitě, s opatrným pohledem v očích, poděkovala.

"Když jsme se tak pěkně představili," řekl Elric, "mohla byste i vy povědět svůj příběh a představit se nám."

"Jmenuji se Zarozinia, pocházím z Kaarlaku a jsem dcera Voashoonova. Naše rodina je nejemocnější v celé Jihovýchodní Ilmioře. V obchodních městech na pobřeží Pikagardu máme příbuzné. Se dvěma svými bratrance a strýcem jsem k nim jela na návštěvu."

"Odvážná výprava, slečno Zarozinio."

"Ano, po cestě číhají neobyčejná nebezpečí. Předě dvěma týdny jsme se rozloučili a vyrazili jsme domů. Šťastně jsme překonali Vilmirskou nížinu. Najali jsme tam žoldnéře, abychom bezpečně projeli Vilmiřem a dále do Ilmiory. Vyhnuli jsme se Nadsokoru, protože nás varovali před nevlídností, s jakou ve Městě Žebráků vítají poctivé poutníky..."

Elric se usmál: "A taky nepoctivé, to můžeme dosvědčit."

Na dívčině tváři se opět objevil údiv. Biřicovo žertování a dobrá nálada jí nešly dohromady s hrůzami, které o něm slyšela. "Když jsme obešli Nadsokor," pokračovala, "jeli jsme tímto směrem a dosáhli jsme hranic Orgu, za nimiž leží Troos. Opatrně jsme postupovali podél okrajů lesa, znali jsme špatnou pověst Orgu. A pak jsem se připadl a žoldáci utekli."

"Přepadení?" přerušil ji Moonglum. "Kým, slečno, poznali jste je?"

"Podle odporného vzhledu a křivých postav to byli rodilí Orgáne. Mí bratrance a strýc se statečně bránili, ale byli zabiti. Jeden bratranec plácl mého koně přes zadek a ten se rozběhl tak, že jsem ho nemohla řídit. Slyšela jsem hrozné skřeky, chechtot a výkřiky. Když jsem konečně zastavila koně, nevěděla jsem, jak dál. Pak jsem zaslechla vás, ale myslela jsem, že to jsou Orgáne. Chtěla jsem vás nechat přejít, hrozně jsem se bála, ale když jsem slyšela váš přízvuk, napadlo mě, že byste mi mohli pomoci."

"A taky že vám pomůžeme, slečno," řekl Moonglum a galantně se v sedle uklonil. "Jsem vám zavázán, že jste přesvědčila pana Elrica, abychom vám pomohli. Nebýt vás, už jsme byli hluboko v tomhle hrozném lese a zažívali hrozný strach, o tom není pochyb. Upřímnou soustrast se smrtí vašich příbuzných."

Ujišťuji vás, že od této chvíle budete chráněna něčím víc, než jsou statečná srdce. Můžeme zavolat na pomoc čáry, když bude třeba."

"Doufejme, že ne," zamračil se Elric. "Zrovna ty vychvaluješ čarodějnictví, Moonglume - ty přeci nenávidíš, když kouzlím."

Moonglum se zašklebil. "Vyjadřoval jsem slečně soustrast. Připouštím, že jsem měl příležitost ocenit tvoje děsivé schopnosti. Navrhují, abychom na noc rozbili tábor a na úsvitu se odpočatí vydali na cestu."

"Souhlasím," téměř s rozpaky pohlédl Elric na dívku. Zas cítil srdce až v krku a tentokrát mu dalo víc práce, než se uklidnit.

Také dívka byla albínem fascinována. Vzájemně se přitahovali do té míry, že to mohlo změnit jejich osudy víc, než si uměli představit.

Protože dny byly v tomto období krátké, brzy přišel večer. Moonglum se staral o oheň. Nervózně ho obhlížel ze všech stran, zatímco Zarozinia, jejíž zlatem bohatě vyšívaný plášť se leskl ve svitu plamenů, přistoupila vzosně k Elricovi. Ten třídil nasbírané rostliny. Nejprve na něj opatrně pohlédla, ale když viděla, že je zabrán do práce, prohlížela si ho s neskrývanou zvědavostí.

Vzhlédl a lehce se usmál. Poprvé se nezastíňoval svým chladem a jeho tvář měla upřímný, příjemný výraz. "Některé z těchto jsou léčivé," řekl, "a jiné slouží k vyvolávání duchů. Další dávají nadpřirozenou sílu nebo způsobují šílenství. Budou se hodit."

Posadila se vedle něj. Rukama se silnými prsty si shrnula vlasy dozadu. Plné prsy se jí mohutně zvedaly a klesaly.

"Jste opravdu ten opěvovaný zloduch, pane Elricu? Těžko tomu věřit."

"Přinesl jsem zkázu mnoha místům," řekl, "ale obvykle tam už před mým příchodem panovala hrůza. Nechci se vymlouvat, protože si uvědomuji, kdo jsem a co jsem udělal. Vraždil jsem zákeřné čaroděje a likvidoval tyrany, ale také jsem zodpo-

vědný za smrt dobrého muže. Zabil jsem milovanou ženu, svou sestřenicí - můj meč ji usmrtil."

"Ovládáte dobře svůj meč?"

"Ano - asi. Často nad tím přemýšlím. Bez něj jsem bezmocný."

Sevřel rukojeť *Stormbringeru*. "Měl bych mu být vděčný." Jeho oči znovu získaly hloubku, jako by ukřývaly myšlenku klíčící v hloubi jeho duše.

"Je mi líto, jestli jsem oživila nepříjemné vzpomínky..."

"Neomlouvajte se. Vy jste tu bolest nezpůsobila. Naopak mi velmi ulehčujete svou přítomností."

Zpola polekána na něj pohlédla a usmála se. "Nejsem žádná poběhlice, pane," řekla, "ale..."

Rychle vstal.

"Moonglume, hoří to dobře?"

"Ano. Oheň vydrží celou noc." Moonglum naklonil hlavu na stranu. Nebylo obvyklé, aby Elric kladl tak hloupé otázky. Když se nedočkal žádného pokračování, pokrčil Moonglum rameny a vrátil se ke své práci.

Když takto získal čas na rozmyšlenou, otočil se Elric k dívce a naléhavě pravil: "Jsem zabiják a zloděj, neumím..."

"Pane Elricu, jsem..."

"Jste okouzlená legendou, to je to."

"Ne! Kdybyste cítil to, co já, chápal byste..."

"Jste mladá."

"Jsem stará dost."

"Neznáte mne. Já nedokážu prožívat žádný cit. Neznám lítost, vyjma pohledu do vlastní duše. Jsem prokletý. Podívej se na mne, Zarozinie, jsem Elric, směšný albín, kterého si Boží času vybrali za svou hračku, Elric z Melnibónu, který směřuje vstříc jisté záhubě."

"Ale vždyť to je sebevražda!"

"Tak jest. Směřuji k pomalé smrti. Kdo žije se mnou, trpí."

"Mluví z vás šílenství z viny."

"Protože jsem vinen."

"A pana Moongluma čeká totéž?"

"Není jako druzí - ve svém sebevědomí je nezničitelný."

"Taky jsem sebevědomá, pane Elricu."

"To je něco jiného, sebevědomé mládí."

"Copak ho musím ve stáří ztratit?"

"Jste silná. Tak silná jako my. To vám zaručuji."

Vstala a rozevřela náruč. "Buď ti odpuštěno, Elricu Melnibónský."

Hladově ji objal. V jeho polibku bylo cosi víc než jen žádost. Poprvé byl schopen zapomenout na Cymoril z Imrryru. Oba padli na měkkou travu, hostejní k Moonglumovi, který zatím leštil svůj zahnutý meč, šířící zářlivostí.

Usnuli a oheň uhasí.

Elric buď zapomněl ve svém štěstí, že by se mělo hlídkovat, nebo se o to nestaral. Moonglum se spoléhal jen sám na sebe, a tak se snažil zůstat vzhůru, ale spánek ho přemohl.

Mezi hroznými stromy se opatrně, pajdavými kroky, přibližovaly postavy.

Zrůdně pokřivení Orgáne se chystali přepadnout spáče. Elric se instinktivně probudil. Pohlédl na mírnou Zaroziniinu tvář a přitom zahlédl nebezpečí. Převalil se, popadl *Stormbringer* a vytrhl ho z pochvy. Meč popsaný runami hrůzně zadrnčel, jakoby ze vzteku nad náhlým probuzením.

"Moonglume! Pozor!" Elric měl strach, protože mohl najednou ztratit více než svůj život. Moonglum prudce zvedl hlavu. Zahnutou šavli měl položenou na kolenou, a tak vyskočil a běžel k Elricovi. Orgáne se přiblížili.

"Omlouvám se," řekl.

"Moje chyba, měl jsem..."

Orgáne udeřili. Elric a Moonglum stáli nad dívkou. Ta se zatím probudila, ale nekřičela, když viděla, co se děje. Naopak se rozhlížela po zbrani, ale nic nenašla. Zařídila se tedy jediným rozumným způsobem - zůstala klidně sedět, kde byla.

Orgáne napadli Elrica a Moongluma. Nebezpečně se oháněli těžkými, dlouhými meči, cosi mumlali a smrděli jako odpadky. Bylo jich na tučet.

Stormbringer zasvištěl, přerazil organský meč a hlava Orgána odlétla. Jak tělo padalo přes ohniště, řinula se z krku krev. Moonglum ztratil rovnováhu, jak uhýbal před ranou. Upadl a sekl po nohou nepřítele. Jak se Organ s řevem kácel k zemi, dostal od Moongluma druhou ránu do srdce.

"Koně," zavrčel Elric. "Zkus přivést koně."

To už byli na nohou všichni tři, také Zarozinia vstala. Proti nim stálo ještě pořád sedm Orgánů.

Moonglum zaskučel. Meč mu vyťal kus masa z levé paže. Odpověděl ranou do Orgánové krku, kde otočil mečem v ráně, až mužova hlava upadla. Napadení přešli do útoku. Moonglum s bolestí vytrhl z pochvy dlouhý meč. S rukojetí opřenou o palec odtlačil protivníkův meč, pokročil a zespoda do něj vrazil nůž. Bolest levé ruky přešla v agónii.

Elricův runový meč sekal vyjící skřety na kusy. Elric se oháněl velkými oblouky. Zarozinia se vrhla ke koním. Skočila do sedla svého koně a druhé dva přivedla k bijícím se mužům. Elric se vyhoupl do sedla. Blahořečil přitom své předvídavosti, díky níž nechali postroje na koních. Moonglum jej následoval a všichni tři rychle vyrazili z dosahu organských zbraní.

"Sedlové vaky," zařval Moonglum tak bolestně, jako by ho mučili. "Nechali jsme tam sedlové vaky!"

"No a co? Nepokoušej štěstí, kamaráde."

"Ale co náš poklad?"

Elric se zasmál, částečně úlevou, částečně pobavením nad Moonglumovými obavami.

"Žádné strachy, získáme nové."

"Já tě znám, Elricu. Pro tebe nemají hmotné věci žádnou hodnotu."

Ale i tak se Moonglum smál, když rozzuření Orgáne zmizeli z dohledu. Koně přešli do klusu.

Elric dojel Zarozinii a objal ji. "Jste odvázná. Je vidět, že vám v žilách koluje šlechtická krev," řekl.

"Díky," odpověděla potěšené, "ale náš rod by se nemohl měřit s takovými bojovníky, jako jste vy a Moonglum. To bylo fantastické."

"Poděkujte mému meči," odvětil krátce.

"Ne. Děkuji vám. Zdá se mi, že na tom *zatračeném* meči vám až příliš *záleží*, i když je tak účinný."

"Potřebuji ho."

"Nač?" ;

"Aby nám oběma dodal sílu."

"Nejsem upír," usmála se, "nepotřebuji tak hroznou sílu."

"Ujišťuji vás, že já ano," pravil vážně, "bez něj byste mě nemilovala. Dává mi to, co musím mít. Byl bych jako hlemýžď bez ulity, kdybych ho neměl."

"Tomu nevěřím, ale nechci se teď hádat."

Chvilí jeli mlčky.

Po nějaké době sesedli. Zarozinia přikládala Moonglumovi na ránu rostliny, které Elric vybral. Les šuměl, zvuky vypadaly jako vědomě vyluzované.

"Jsme v srdci Troosu," uvažoval nahlas Elric, "a už nemůžeme les obejít. Napadlo mě, že bychom mohli zajít ke králi Orgu. Alespoň sem nepůjdeme nadarmo."

Moonglum se zasmál. "Jasně, pošleme meče napřed a svážeme si navzájem ruce." Paže už ho tolik nebolela, protože Elricovy byliny účinkovaly rychle.

"Myslím to vážně. Všichni Organům hodně dlužíme. Zabili Zarozinii strýce a bratrance, tebe zranili a mají náš poklad. Jsme v právu, když chceme po králi náhradu. A kromě toho, Orgáne vypadají hloupě, nebude těžké je napálit."

"Jo. Král ocení náš zdravý rozum. A zaplatí. Vytrhá nám údy z těla."

"Nežertuji. Myslím, že bychom tam měli jít."

"Rád bych získal zpátky poklad. Ale nemůžeme dámu vystavovat nebezpečí."

"Budu následovat Elrica. Když půjde za králem, půjdu také."

Moonglum povytáhl obočí. "Ta to rychle odbyla."

"Ale má pravdu. Všichni musíme jít do Orgu - čáry nás ochrání před královou zuřivostí."

"Pořád vyhledáváš smrt a pomstu, Elricu," pokrčil rameny Moonglum. Sedlal koně. "Ale mně je to jedno, protože stačí jít s tebou a vždycky z toho něco kápne. Ty se sice považuješ za naprostého smolaře, ale pro mne jsi štěstěna sama, to musím říct."

"Už žádné zabíjení," usmál se Elric, "ale doufám, že pomsta bude sladká."

"Za chvíli bude svítat," řekl Moonglum. "Pevnost Organů leží šest hodin jízdy odtud, na jihovýchod od Staré Hvězdy. Pokud mapa, kterou jsem se v Nadsokoru naučil zpaměti, nelhala."

"Máš neomylný orientační smysl, Moonglume. S každou výpravou by měl jet někdo, kdo dovede tak dobře vést jako ty."

Celou filozofii v Elwheru jsme založili na hvězdách," odpověděl Moonglum. "Považujeme je za vzor všeho dění na Zemi. Jak se otáčejí kolem planety, vidí všechno, minulost, přítomnost i budoucnost. Jsou to naši bohové."

"Tihle bohové jsou aspoň vypočitatelní," řekl Elric. Vyrázili směrem k Orgu s malou dušičkou. Uvědomovali si velikost nebezpečí.

2.

Maličké království Org nebylo příliš známé. Každý jenom věděl, že se v něm *nachází* Les Troos. Ten se tam opravdu hodí, říkaly si ostatní národy. Na zdejší lidi nebyl pěkný pohled. Měli zakrnělá, podivně pokroucená těla. Legenda říkala, že jsou potomky Prokletého Národa, který zasel tolik zkázy na Zemi před jedním Časovým Údobím. Říkalo se, že vládcové Orgu mají normální těla, zato jejich duch zdegeneroval příšerným způsobem.

Obyvatel měl Org málo, žili rozptýleni po celém území. Král jim vládl z pevnosti, která se také jmenovala Org. Tam právě jel Elric se společníky a po cestě vykládal, jak bude chránit celou trojici před Organy.

V lese našel list se zvláštními vlastnostmi. Když použije určitá zaklínadla, poskytne mu list dočasnou nezranitelnost. Ostatní mohou docílit stejného výsledku vypitím odvaru z tohoto listu. Přitom celá procedura v sobě neskrývá žádné nebezpečí. Duchové málokdy napadali toho, kdo je vyvolal.

Kůže a maso se pod vlivem zaklínadla přeskupí tak, že budou nezranitelné pro jakékoliv ostří a odolají téměř každému úderu. Elric se při vysvětlování dostal do povídavé nálady, a to se mu stávalo málokdy. Druzí dva ale nemohli sledovat výklad prospikovaný archaismy.

Zastavili asi hodinu od místa, kde byla podle Moonglumova odhadu pevnost. Elric připravil odvar a vyřkl zaklínadlo. Pracoval rychle a přesně. Nad malým ohněm drtil list a trochou vody v moždíři. Používal alchymistickou paličku. Když začala směs vřít, nakreslil na zem zvláštní znaky. Byly tak pokroucené, až se zdálo, že občas mizí a zase se objevují.

*"Kosti, maso, slachy, krev Volám
ducha zařikadlem tím Elixír
silnější než lev ať ochrání nás před
vším zlým."*

Kouzlíci Elric připomínal růžový obláček pohybující se nad ohněm. Zhoupl se, pak se schoulil do klubička. Odvar zaprskal. Po chvíli se hladina uklidnila. Albín řekl: "Staré zařikadlo, ještě z dětství. Tak jednoduché, že jsem ho málem zapomněl. Používá se málo, protože tyhle listy rostou jen v Troosu." Odvar zatím tuhl do jakési hmoty, kterou Elric rozlámal na malé kousky.

"Ve velkých dávkách to působí jako jed," varoval. "I malá pilulka může člověku způsobit potíže na několik hodin, ale nestává se to často. Musíme to riskovat."

Každému dal jeden úlomek. Přijali zvláštní hmotu s rozpaky. "Polkněte elixír těsně před tím, než dojedem k citadele," přikazoval jim, "jinak jen kdyby Orgáne našli dřív nás, než myje."

Nato nasedli a pokračovali v cestě.

K pevnosti Orgu dojeli za soumraku. Z hradeb na ně pokřikovali hrdelními hlasy obyvatelé tohoto sídla krále Orgu. Půdorys celé stavby byl čtvercový. Mohutnými kameny prosakovala voda a ničila je mohutná vrstva lišejníků a mechu. K jedinému vchodu, kterým mohl projet jezdec na koni, vedla pěšina. Ležela na ní nejméně stopu vysoká vrstva odporu pachnoucího bahna.

"Co vás přivádí na královský dvůr Gutherana Mocného?" ozvalo se odněkud.

"Hledáme místo, kde by nás přijali jako hosty. Chtěli bychom také mluvit s vaším vládcem," zavolal Moonglum vesele. Svoji nervozitu nedal ani trochu najevo. "Přinášíme Orgu důležité zprávy."

Pokřivený obličej vykoul zpoza opevnění. "Vstupte, cizinci, a buďte vítáni," řekl nepřívětivě.

Těžká dřevěná padací brána se vysunula a pustila je dovnitř. Koně se pomalu prodrali bahnem až na nádvoří pevnosti.

Po šedé obloze plula černá, potrhaná oblaka. Všechna směřovala k horizontu, jako kdyby znechucena hnusným Orgem a Troosem utíkala za hranici království.

Také dvůr pokrývalo, i když ne v tak silné vrstvě, totéž odporu bahno, které ztěžovalo přístup k pevnosti. Na všem ležel těžký, nehybný stín.

Křídlo schodů po Elricově pravici vedlo ke vchodu s arkádami. Vchod byl ověšen stejným lišejníkem nezdravé barvy, jaký Elric viděl už na vnějším zdivu nebo v Troosu. Bledá ruka rozhrnula lišejník a z vchodu vyšel vysoký muž. Postavil se na nejvyšší schod a pozoroval návštěvníky očima, jež byly nápadné velkými víčky. Na rozdíl od ostatních Orgánů byl hezký a urostlý. Měl mohutnou, téměř lví hřívu vlasů tak bílých, jako byly Elricovy, ale kštiny Organa byla jakási pocuchaná, špinavá a nevykartáčovaná. Jeho oblečení se skládalo z vyšívaneho, zdobeného koženého kabátce a žluté suknice, která mu sahala ke kotníkům. Za opaskem měl jen tak zastrčenou dýku s širokou čepelí. Jeho věk se mohl pohybovat mezi čtyřiceti a padesáti a jeho tvář pokrývaly jizvy a dolíčky po neštovicích.

Beze slova na ně civěl. Nezval je dovnitř, jen pokynul stráží, aby zavřela bránu. Brána třeskla a odřízla jedinou cestu ven.

"Muže zabijte, ženu nechte," řekl mohutný Člověk hlubokým, bez výrazným hlasem. Elric slyšel takhle mluvit mrtvolu.

Elric a Moonglum si stoupli k Zarozinii každý z jedné strany, tak, jak to naplánovali. Se založenými rukama v klidu vyčkávali.

Zmatení pajdající Orgáne k nim opatrně přistoupili. Nohavice jejich volných kalhot nechávaly v blátě stopy. Ruce měli schovány v beztvarych rukávech hazuk. Začali rozdávat rány meči. Elric ucítil slabý záchvěv, jak čepel dopadla na jeho paži, ale to bylo vše. Podobné pocity zažíval Moonglum.

Orgáne v úžasu a zmatku ustoupili. Král vyvalil oči. Dal si ruku pokrytou prsteny do pusy a cumlal si nehet.

"Naše meče jim neublížily, králi! Nekrvácejí. Co je to za národ?"

Elric se teatrálně zasmál. "Nejsme obyčejný národ, to si buď jistý, prcku. Jsme poslové boží a přicházíme k vašemu králi s poselstvím našich mocných vládců. Nemějte strach, neublízíme vám, protože ani vy nám nemůžete unblížit. Ustupte a přivítejte nás."

Zdálo se, že krále Gutharana to popletlo, ale nepřesvědčilo ho to zcela. Elric v duchu zaklel. Udělal si obrázek o inteligenci Orgánů podle těch, které sám potkal. Tenhle člověk, ať už to byl blázen nebo ne, měl mnohem víc za ušima, nedal se jen tak napálit. Elric stoupal po schodech k rozrušenému Gutharanovi.

"Buď zdrav, králi Gutharane. Bohové se nakonec zase vrátili do Orgu a přejí si, abys to věděl."

"Org neměl bohy po celou věčnost," řekl Gutharan dutě a otočil se k Elricovi zády. "Proč bychom je měli mít teď?"

"Jsi nevychovaný, králi."

"A ty jsi drzý. Jak mám vědět, že přicházíte od bohů?" Šel před nimi, prováděl je nízkými místnostmi.

"Viděl jsi, že meče tvých poddaných nám neublížily."

"To je pravda. Pro tentokrát budu tu příhodu považovat za důkaz. Myslím, že by se mělo uspořádat něco jako hostina na vaši - ehm, počest. Zařídím to. Buďte vítáni, poslové." Slova byla protivná, ale z tónu se nedalo vyčíst absolutně nic. Hlas měl stále stejnou výšku.

Elric shodil z ramen těžký jízdní plášť a pravil potichu: "Zmíníme se o tvé laskavosti svým pánům."

Pevnost tvořily tmavé haly. Ozýval se tu falešný smích. Gutharan neodpověděl na žádnou Bírčovu otázku. Buď mlčel, nebo říkal místo odpovědi dvojsmyslné fráze, které nic nesdělovaly. Nedostali žádné komnaty, aby si mohli odpočinout. Místo toho několik hodin prostáli v hlavním sále pevnosti. Gutharan seděl opodál zabořený do trůnu a cumlal si nehty. Úplně je ignoroval, o vydávání pokynů k večeři nemluvě.

"Skvělá pohostinnost," zašeptal Moonglum.

"Jak dlouho bude odvar účinkovat?" zeptala se Zározinia, která se od Elrica nehnula na krok. Objal ji kolem ramen. "Nevím. Ne moc dlouho. Ale už splnil svůj účel. Pochybuji, že na nás znovu zaútočí. Dávejte si ale pozor na lstivější pokusy o naši likvidaci."

Hlavní sál měl vyšší strop než ostatní místnosti a těsně pod ním obepínal místnost po celém obvodu

balkon. Vše působilo chladným, až mrazivým dojmem. V žádném z otevřených krbů v podlaže nehořel oheň, nezdobené stěny mokvaly vlhkem. Byly z vlhkých kamenů, na nichž se už podepsal zub času. Nikde ani stopa po nějakém životě, žádný šramot ani hluk. Jen na podlaze se válely kosti a zahnívaly zbytky jídel.

"Asi nejsou moc hrdí na svůj dům, že?" komentoval Moonglum a s odporem se rozhlížel. Občas mrkl na Gutharana, ale ten vypadal, jako by na přítomnost hostů zcela zapomněl.

Připadl sluha a něco zašeptal králi do ucha. Ten přikývl, vstal a odešel z velkého sálu.

Za chvíli se objevili muži s lavicemi a stoly na zádech a rozestavovali je kolem stěn. Konečně začala hostina. Hrozba visela ve vzduchu.

Hosté si sedli spolu, po pravici krále. Ten si pro tuto příležitost nasadil královský řetěz, bohatě vykládaný drahokamy. Spolu s nimi stolovaly ještě mlčenlivé, bledé ženy z královského rodu a králův syn.

Princ Hurd byl mladík se zasmušilou tváří a zdálo se, že vůči svému otci pociťuje zášť. Vrtal se v nevábém jídle. Hodně si přihýbal z poháru. Víno mělo lehké aroma, ale bylo silné, ohnivé a pozvolna rozechřívalo celou společnost.

"A co od nás, ubohých Orgánů, bohové chtějí?" zeptal se Hurd.

Civěl na Zározinii tak, že se to nedalo vykládat jen jako přátelský zájem.

Elric řekl: "Nechtěl nic, než abyste je uznali. Oni vám za to tu a tam pomohou."

"To je všechno?" zasmál se Hurd. "Tohle nemůžu ti z Kopce nabídnout, že jo, táti?"

Gutharan pomalu otočil hlavu a zamumlal: "Ano." Znělo to dost výhrůžně.

"Kopec? Co to je?" vpadl Moonglum.

Nedostalo se mu odpovědi. Místo toho od vchodu do Velkého sálu zazněl vysoký smích. Stál tam vychrtlý muž s pohledem upřeným do sálu. Hodně se podobal Gutharanovi, i když byl tak vyhublý. Měl nějaký strunný nástroj a vyluzoval z něj nářikavé zvuky. Ozývaly se s jakousi melancholickou naléhavostí.

Hurd řekl hrubě: "Podívej, táti, slepý pěvec Veerkad, tvůj bratr. Má nám zazpívat?"

"Zazpívat?"

"Má něco zazpívat?"

Gutharanovi se zachvěly rty. Zkřivil je do grimasy a po chvilce řekl: "Mohl by zabavit hosty nějakou hrdinskou baladou, kdyby chtěl, ale..."

"Ale jiné písně by zpívat neměl..." šklebil se Hurd zlomyslně. Elricovi došlo, že princ svého otce záměrně týrá, ale nemohl přijít na to, čím. Hurd křikl na slepce: "Pojď, zazpívej nám, strýčku Veerkade."

"Jsou tu cizinci," řekl Veerkad dutě do nářku své hudby. "Jak je to možné?"

Hurd se zachechtal a loknul si vína. Gutharan se nepřestával chvět, mračil se a kousal si nehty.

Elric zavolal: "Rádi si tě poslechneme, pěvce."

"Zazpívám píseň o Třech Králích Temnot, uslyšíte tajemný příběh Orgských králů."

"Ne!" zařval Guthieran, vyskočil, ale Veerkad už zpíval.

*"Slyšte o třech králích tam
Pod temnou oblohou dvěma život běží,
Jsem to já a z Orgu Guthieran,
Třetí král pod Kopcem leží
A kdy vstane, v tom je jisto:
až jiný mu uvolní místo..."*

"Dost!" Guthieran vyskočil, strčil do stolu a se šíleným vztekem se vrhl na svého bratra. Ten se skácel už po druhé ráně, kterou mu Guthieran zasačil, a nejevil známky života.

"Odneste ho! Nepouštějte ho zpátky." Král se klepal vzteky au úst měl pěnu.

Hurd na chvíli vystřízlivěl. Rozházel na stole nádobí, jak přeskakoval k otci. Vzal krále za paži.

"Uklidni se, táti. Už vím, jak se zabavíme."

"Ty! Tebe zajímá jen můj trůn. To ty jsi pobízeli Veerkada, aby zpíval ty hrozné písně. Víš, že to nemůžu poslouchat, abych..." Zíral na dveře. "Jednou se legenda splní a Král Kopce přijde. Pak budu zničen já, ty, celý Org."

"Táti," usmál se Hurd hrozivě, "ať nám boží vyslankyně zatančí tanec bohů."

"Co?"

"Ať nám ta žena zatafíčí, otče."

Elric ho slyšel. Ted' už droga nemohla účinkovat. Nemohl svým společníkům podat další dávku, to by bylo nápadné. Vstal.

"Co to je za rouhání, princí?"

"My už jsme vás pobavili. V Orgu jsme zvyklí, že také hosté baví své hostitele."

Hala byla nabita napětím. Ted' už Elric litoval, že se pustil do tohoto dobrodružství. Nemohl ale nic dělat. Hodlal vyžadovat daň pro své bohy, jenže tihle šílenci se zřejmě báli jen hmatatelných věcí, bohové je nemohli zastrašit.

Udělal chybu, když vystavil životy svých přátel i svůj život nebezpečí. Co má dělat? Zarozinia zamumlala:

"V Ilmorii jsem se naučila tančit, tam je to pro každou ženu samozřejmostí. Já jim zatančím. Možná, že je to uklidní. To by nám pomohlo."

"Alrioch ví, že máme dost těžký úkol. Byl jsem blázen, když jsem navrhl tenhle plán. Dobře, Zarozinio, zatančí jim, ale buď opatrná." Zakřičel na Hurda: "Naše společnice vám zatančí, abyste uviděli krásu stvořenou bohy. Pak musíte zaplatit daň, protože naši vládci začínají být netrpěliví."

"Daň?" vzhledl Guthieran. "O dani nebyla řeč."

"Přijetí bohů musí být vyjádřeno darováním drahých kamenů a kovů, králi Guthierane. Myslel jsem, že to je jasné."

"Vypadáte spíš jako obyčejní zloději, než jako nadpřirození poslové, milí přátelé. My jsme tady v Orgu chudí, nemáme na rozdávání šarlatánům."

"Dej si pozor na jazyk, králi!" Elricův jasný hlas se odrazil od stěn. Znělo to hrozivě.

"Podíváme se na tanec a pak uvidíme, jestli říkáte pravdu."

Elric se posadil a utěšil Zarozinii stiskem ruky pod stolem.

Vznosně a sebevědomě se postavila doprostřed sálu a začala tančit. Elrica vzrušila její ušlechtilost a skvělé umění/Předváděla staré krásné Ilmorské tance tak dokonale, že tím zapůsobila dokonce i na natvrdlé Organy. Zatímco tančila, byl přinesen velký zlatý Pohár hostí.

Hurd se naklonil přes svého otce a řekl Elricovi: "Pohár hostí, pane. Máme takový obyčej, že hosté z něj připíjejí na znamení přátelství."

Elric přikývl. Rozzlobilo ho, že byl vyrušen z podívané, při které nespustil oka ze Zarozinie. Předváděla skvělé figury za naprostého ticha.

Hurd podal Elricovi pohár. Ten ho nepřítomně přiložil k ústům. Když to uviděla Zarozinia, přitančila ke stolu a začala kroužit kolem Elricova místa. Když upil, Zarozinia zakřičela a vykopla mu pohár z ruky. Víno postříkalo Guthierana a Hurda, který překvapením napolo vstal.

"Bylo v tom něco namícháno, Elricu. Nasypali tam něco."

Hurd ji udeřil přes tvář. Upadla na špinavou podlahu, svíjela se aúpěla. "Čubko! Copak by přiotrávené víno mohlo ublížit božím vyslancům?"

Rozzuřený Elric odstrčil Guthierana a zasadil Hurdovi tak strašnou ránu, že z mladíkových úst začala vytékat krev. Ale droga už začala také působit. Guthieran něco zakřičel, Moonglum vyskočil a tasil šavli. Elric se potácel, před očima se mu všechno točilo a svět se začínal ztrácet. Viděl ještě, jak sloužící popadli Zarozinii, ale jak se vedlo Moonglumovi, už neviděl. Udělalo se mu špatně, dostal závrať, stěží kontroloval své pohyby.

Posbíral poslední zbytky sil a poslal Hurda k zemi další hroznou ranou. Pak upadl do bezvědomí.

3.

Na rukou ho chladily okovy a do tváře mu mrholilo. Vždy, když kapky dopadly na stopy po Hurdových nehtech, ucítil bodavou bolest.

Rozhlédl se. Byl přikován mezi dvěma balvany na pohřební mohylo obrovských rozměrů. Na obloze plul měsíc. Podíval se dolů. Stála tam skupinka mužů, mezi nimi Guthieran i Hurd. Posměšně se na něj šklebili.

"Sbohem, posle. Dobře nám posloužíš, usmíříš ty z Kopce!" zakřičel Hurd, když spolu s ostatními utíkal zpátky k pevnosti, jejíž silueta se tyčila nedaleko.

Kde se to ocitl? A co se stalo s Moonglumem a Zarozinii? Poznání o místě, kde se nachází, přišlo rychle a náhle. Kopec!

Zoufale se vzepjal v řetězích a vši silou je napnul, ale nepovolily. Snažil se do útěku zapojit svůj mozek. Byl však příliš rozrušený utrpením a starostí o své přátele. Potom uslyšel naříkavý zvuk kdesi pod sebou a v dálce zahlédl bílou postavu. Jako šílenec začal cloumat řetězy.

Oslava ve Velkém sále pevnosti se zvrhávala v orgie. Gutheran a Hurd, oba úplně namol, se řetali, opojení vítězstvím.

Přede dveřmi je poslouchal Veerkad. Vřela v něm nenávisť. Nenáviděl svého bratra, jenž ho sesadil a oslepil, aby nemohl pomoci čarodějných knih najít způsob, jak oživit Krále pod Kopcem.

"Konečně přišel čas," zašeptal si pod vousy a zastavil kolemjdoucího sluhu. -

"Pověz, kam dali dívku?"

"Je v Gutheranově komnatě, pane."

Veerkad ho propustil a začal si hledat cestu tmavými chodbami a točitými schody, až došel k místnosti, kterou hledal. Vytáhl klíč. Byl to jeden z mnoha, které si tajně vyrobil. Odemkl.

Zarozinia spatřila slepce vcházet. Nemohla se ani hnout. Spoutali ji vlastními šaty a do úst jí dali roubík. Ještě se nevzpamatovala z Hurdovy rány. Řekli jí, co se stalo s Elricem, ale Moongluma ještě nechytily. Strážé ho stále honily po páchnoucích chodbách Orgu.

"Zavedu vás k vašemu příteli, slečno," usmál se Veerkad. Hrubě, silou šílence, ji popadl, zvedl ji a tápal ke dveřím. Protože se v Orgu narodil a vyrostl tu, znal dokonale každý kout.

Ale na chodbě přede dveřmi stáli dva muži. Jedním z nich byl Hurd, pohoršený otcovým zacházením s dívkou. Toužil ji mít pro sebe. Spatřil, jak Veerkad odnáší dívku, a potichu ho nechal přejít.

Druhým byl Mooiíglum, který vše pozoroval zpoza rohu, kde se ukryl před strážemi. Poté co oba muži prošli kolem jeho úkrytu, následoval je.

Veerkad oba pronásledovatele vedl bočními dveřmi z pevnosti. Nesl svůj živý ranec k rysujícímu se Pohřebnímu kopci.

Kolem celého úpatí kopce se rojili bílí démoni. Už objevili, že Orgáne jim obětovali Elrica.

Elric už pochopil.

Tak tohoto se Orgáne báli víc než bohů. Duchů lidí, jejichž potomci teď hýřili ve Velkém sále. Možná, že to byli opravdu příslušníci Zatraceného Národa. V čem spočívalo jejich zatracení? V odepření klidu po smrti? V nesmrtnosti? V degenerování na úroveň přízraků bez duše? Elric se otřásl.

Zoufalství mu osvěžilo paměť.

Modlil se k Ariochovi, nejvyššímu bohu Melnibónu.

"Ariochu! Znič kameny. Zachraň svého služebníka! Ariochu, pane, pomoz!"

Nepomohlo to. Přízraky se shromáždily a začaly zlézat mohyly. Na cestě k bezmocnému albínovi brblaly a mumlaly neznámé kletby.

"Ariochu! Tohle jsou bytosti, které zradily tvou památku! Pomoz mi zničit je!"

Zem se zatřásla a obloha se zatáhla. Už nebylo vidět měsíc, ale bílí duchové stále šplhali vzhůru.

A pak se na obloze objevila ohnivá koule, všechno se třásla a houpalo. Dva blesky z ohnivého tělesa s velkým rachotem sjely k zemi. Rozštíply balvany a uvolnily Elrica. .

Postavil se na nohy, když už dorazili první duchové. Neustupoval, ve své zuřivosti skočil mezi ně a oháněl se řetězy, které mu stále visely ze zápěstí. Duchové se rozprchli. Běželi dolů a pak zmizeli v mohyle.

Elric teprve teď viděl, kudy prošli. V úpatí hory se šklebil černočerný otvor. Naštěstí mu nechali váček u pasu a tak odtud vytáhl tenkou zlatou hůlčičku a začal s ní pohybovat v zámcích svých pout.

Veerkad se pochechtával. K smrti tím děsil Zarozinii. Stále jí mumlal do ucha: "A kdy vstane, v tom je jisto: až jiný mu uvolní místo. Až cizí krev poteče, pak se ze spárů smrti vyvleče. My dva ho uvolníme a on si zchladí žáhu na mém prokletém bratrovi. Tvoje krev ho probudí, moje milá." Ucítil, že duchové jsou pryč. Přičítal to jejich spokojenosti s obětí.

"Tvůj miláček jim posloužil," zasmál se, když vcházel do mohyly. Mrtvolný puch dívku téměř omráčil. Jak ji slepec vnášel do nitra **Kopce**, bylo to pořád horší.

Hurd po procházce na čerstvém vzduchu vystřízlivěl. Otřásl se strachy, když **viděl**, kam jde Veerkad. Vždyť Kopec byl nejobávanějším místem v království. Hurd se chtěl dát na útěk, ale cestu mu zkrížila zakrvácená postava běžící z Kopce. Poznal Elrica.

Zvířecky zavyl a vnořil se do otvoru.

Až teď Elric pochopil, že tu není sám, ale už nezahlédl, kdo to křičel. Pokračoval ke vchodu. Ze tmy se vynořila další silueta.

"Elricu! Díky všem hvězdám a bohům! Žiješ?"

"Díky Ariochovi, Moonglume. Kde je Zarozinia?"

"Vevnitř. Nese ji šílený pěvec a Hurd je sleduje. Všichni tihle princové a králové to nemají v hlavě v pořádku. Nechápu, co to vyvádějí."

"Ale já si **myslím**, že od toho zpěváka se nedá čekat nic dobrého. Rychle za nimi."

"**Uf**, to je puch! Takhle to nesmrdělo dokonce ani po velké bitvě v Eshmirském údolí. Elwherské armády tam narazily na oddíly Tararna **Gashteka**, Pána jízdnic **hord**, a půl milionu mrtvol vyplnilo celé údolí až po okraj."

"Když na to nemáš žaludek..."

"Kéž bych ho **neměl**, nebylo by to tak hrozné. Pojd'."

Vedl je vzdálený smích a trochu bližší Hurdovy kroky. Hurd šílel strachy. Byl sevřen nepřáteli z obou stran. A k tomu ještě hrozilo **další**, daleko strašnější nebezpečí. Klopýtal podél stěn a klepal se hrůzou.

Hlavní hrobka podivně fosforeskovala. **Veerkad**, obklopený mumii svých **předků**, začínal s oživovacím obřadem. Stál před velkou rakví Krále

Kopce, obrovskou truhlou, téměř o polovinu vyšší než on. A Veerkad nebyl žádný trpaslík. Úplně zapomněl na nebezpečí, tak se zabral do příprav pomsty na Gutheranovi. Zarozinia ležela pod jeho dýkou schoulená do klubíčka. Její krev vytryskne a pekelné síly se uvolní, těšil se slepec. Dokončil obřad a zvedl nůž. Vtom doběhl Hurd s nataženým mečem. Veerkad se rozzuřil. Otočil se k příchodnímu, ale Hurd ho bez nejmenšího zaváhání probodl. Meč vjel do Veerkadova těla až po rukojeť a špička vyšla zády. Slepčovy ruce sevřely ve smrtelné křeči princovo hrdlo jako železná obruč.

Oba muži se v posledních záchvěvech života potáceli po síni. Vypadalo to jako špatná parodie na souboj. Rakev Krále Kopce se neznatelně rozechvěla.

Tak to vypadalo, když dorazili Elric s Moonglumem. Když Elric pochopil, že jsou oba, na pokraji smrti, přeskočil rakev, popadl Zarozinii, která byla v bezvědomí, a obrátil se na útěk. Všiml si totiž zachvění rakve.

"Rychle, Moonglume. Ten hlupák asi oživil mrtvolu. Pospěš, než si nás podají pekelné armády."

Moonglum popadl dech a hnal se za Elricem na čerstvý vzduch.

"Kam teď, Elricu?"

"Musíme riskovat návrat do pevnosti. Máme tam koně a zásoby. A pak honem pryč, protože mám dojem, že tady poteče krev."

"V pevnosti nenarazíme na velký odpor, Elricu. Když jsem odcházel, byli všichni opilí. Jestli mezitím pili aspoň tolik jako prve, nebudou vůbec schopni pohybu."

"Tak pospěšme."

Rozběhli se k pevnosti.

Byl to poslední velký vládce Prokletého Národa, který ve své zlobě zničil půdu Země a stvořil Troos. Za Králem se tlačili duchové ostatních těl, pohřbených v minulosti.

Začal masakr.

Elric neznal důvod této pomsty, ale ať už byl jakýkoli, šlo o krk.

Vytasil *Stormbringer*, protože horda nemrtvých se vrhla na vše živé. Sál naplnily výkřiky hrůzy nešťastných Organů. Hrůza přikovala Elrica na místo. Stál vedle trůnu a sledoval, jak se Gutheran probudil. Když uviděl krále Kopce a jeho šiky, zakřičel král Orgu skoro s úlevou: "Konečně budu mít klid!"

Ve smrtelné křeči se skácel na zem. Vzal tak Elricovi možnost pomsty. Elricovi zazněla v uších strašná Veerkadova píseň. Tři vládci temnot: Gutheran, Veerkad a Král Kopce. Jen ten poslední žil - a přitom byl mrtvý po tisíciletí.

4.

Moonglum měl pravdu. Všichni ve Velkém sále vespávali opici. V krbech hořely ohně, stíny se mihotaly na stěnách. Elric zašeptal: "Prosím, běž za Zarozinii ke stájím a osedlej naše koně. Já vyrovnam účty s Gutheranem." Ukázal na stůl: "Hele, kam dali svou kořist. Chtěli ji mít při oslavě před očima." Na hodovní tabuli se tyčila hromada roztrhaných sedlových vaků a pytlů plných věcí ukradených rodině Zarozinie a Elricovi s Moonglumem. Na vrcholu ležel *Stormbringer*.

Zarozinia, už při vědomí, ale stále zmatená, odešla s Moonglumem hledat stáje. Elric se zatím prodral přes spící Organy ke své peklem kalené zbrani. S povděkem zastrčil meč do pochvy.

Pak přeskočil stůl a sáhl po Gutheranovi, který spal s královským řetězem na krku. Vtom se ale rozlétly dveře a dovnitř vtrhl ledový průvan. Elric se obrátil a okamžitě zapomněl na Gutherana. Před jeho vyvalenýma očima stál Král z Kopce.

Po věky mrtvého panovníka přivedla k životu Veerkadova krev, která završila obřad. Na kostech mu visely jen cáry kůže a na nich hnijící hadry. Netlouklo mu srdce, žádné neměl. Na jeho plicích si už dávno pochutnaly krysy. Ale přesto žil a to bylo děsivé.

Královy ledové mrtvé oči těkaly po sále. Zahlédly Guthera roztaženého u trůnu, na krku stále odznak královského stavu - zlatý řetěz. Elric mu ho strhl a ustupoval před Králem. Najednou ale měl za zády sloup. Všude kolem řádili duchové. ^ Král přikročil, odněkud z hloubi jeho těla se ozvalo hvízdavé zaskučení. Vrhla se na Elrica. Ten byl zaskočen silou, kterou vládla troska z kostí a kůže. Jeho meč sekal, ale nikde nenacházel maso, aby se mohl zatnout, nevytékala krev, Král necítil bolest. Ani jeho čarodějný meč proti téhle stvůře nic nemohl.

Elric zoufale sekal a bušil do Krále, ale ten se mu nehty zarýval do kůže. Jeho zuby chňapaly po Elricově hrdle. Navíc se v Sále téměř nedalo dýchat, protože od duchů se šířil nesnesitelný puch.

Na balkoně se objevil Moonglum s nádobou plnou oleje a volal na Elrica: "Dotlač ho k největšímu ohni. Jenom tak ho můžeme zničit. Rychle, než tě zabije!"

Jedním zoufalým nágprem donutil Melnibóhan Krále ustoupit k plamenům. Duchové si pochutnávali na zbylých Organech. Místností se rozléhal bezmocný křik obětí.

Krále olizovaly zezadu plameny, ale on nic necítil. Moonglum hodil dolů hrnc s olejem. Roztříštil se o kamenný krb, hořící olej postříkal Krále. Král zavrávorá a Elric do něj vši silou strčil. Pomohl si přitom mečem. Stvůra padla do ohně. Plameny ji začaly stravovat.

Z hořícího obra se vydral nervy drásající výkřik. Plameny se roztančily po celé místnosti. Za chvíli se Velký sál proměnil v hořící peklo. Duchové běhali po místnosti a snažili se utéct. Vůbec si neuvědomovali, jak je oheň postupně likviduje. Nebylo úniku.

Elric pochopil, že nemá naději na bezpečný ústup. Vyskočil a zachytil se balkonu, právě když místo pod ním začalo hořet.

Moonglum se vyklonil a pomohl mu přelézt zábradlí.

"Zklamals mě," zašklebil se. "Zapomněl jsi na poklad."

Elric mu ukázal, co drží v levé ruce - drahokamy vykládaný královský řetěz.

"Tenhle šmejda nám aspoň vynahradí naše bohatství," usmál se a zvedl dýšící se řetěz. "Nic jsem neukradl, při Ariochovi! Vždyť už ho nemá kdo nosit! Pojď ke koním!"

Vyběhli, právě když se zdívo zhroutilo.

Když se na koních hnali z pevnosti, viděli kolem sebe jen zkázu. Oheň ničil vše, >co bývalo Orgem. Oheň zničil sídlo monarchie, pozůstatky tří Králů Temnot, minulost i přítomnost. Nic nezůstane, kromě prázdné pohřební mohyly a dvou do sebe zaklesnutých těl v Hlavní hrobce. Poslední souvislost s minulým Časovým Cyklem byla přerušena. Země byla zbavena prastarého zla. Jen les Troos zůstal jako varovná připomínka legendárního Prokletého Národa.

S úlevou nechali Troos a hořící trosky za sebou. Ale Elric už dumal nad jiným problémem.

"Proč se mračíš, miláčku?" zeptala se Zarozinia.

"Protože teď se mi zdá, že měla pravdu, když jsi říkala, že se příliš spoléhám na svůj meč."

"Ano - a taky jsem řekla, že se o to nebudu přít."

"Jenže na tom něco je. Na mohyle a uvnitř ní jsem *Stormbringer* neměl, a přesto jsem zvítězil - protože jsem se o tebe bál." Mluvil potichu. "Možná, že jednou se rozloučím s mečem navždy a sílu mi dodají byliny z Troosu."

Moonglum se nemohl udržet smíchy.

"Elricu, nikdy bych nevěřil, že od tebe uslyším tohle. Ty přemýšlíš o tom, že se rozloučíš s tou zatracenou zbraní? Jestli se k tomu někdy odhodláš, bude to výborné."

"Však už je, příteli, už je." Vyklonil se ze sedla, objal Zarozimi kolem ramen a v plném trysku ji políbil. -

"Nový život!" křičel do větru. "Nový život, láska!"

A jeli šťastni do Kaarlaku u Plačící Pustiny, aby se představili králi, aby přišli k dalšímu bohatství a aby připravili tu nejpodivnější svatbu, jakou kdy Severní Země viděly. Nebylo to jen spojení ďábelského hrdiny legend s nejmladší senátorovou dcerou - tady se ženila moudrost Starého Světa se světlou budoucností Nového.

A kdo ví, co takové spojení přinese?

Počkejme si. Vždyť Elric Melnibónský byl tvůrce legend a ještě mnohé legendy čekají na své stvoření.

*přeložil Jaromír Liška
ilustrovala Jana Komárková*

A. E. van Vogt

Zvuk

"Jste žádán na videofonu," ohlásila centrála.

Craig zapnul přístroj. "Prosím?" řekl, ještě než na obrazovce naskočil obraz.

"To jsem já, Georgi." Tvář ženy na obrazovce byla rozčilená. "Georgi, Dětské středisko právě volalo, že Diddy šel ven pátrat po Zvuku!"

George zatnul zuby. Za normálních okolností byla její tvář krásná a pravidelná, s aureolou zvláště černých vlasů. Teď byly její oči rozšířené, lícní svaly napjaté a vlasy v nepořádku.

"Védo," uklidňoval ji, "nesmíš si to tak brát!"

"Vždyť on je venku a všude je plno Yevdů!" Při vyslovení tohoto jména se zachvěla.

"Když ho Dětské středisko pustilo, tak zřejmě proto, že už je připravený."

"Vždyť bude celou noc venku!"

Craig pomalu přikývl. "Podívej se, drahoušku, jednou k tomu muselo dojít. Dorůstá, a něco takového jsme museli očekávat od loňského května, kdy mu bylo devět. Už na to nemysli. Co kdyby sis vyšla do města něco nakoupit? Pro zbytek odpoledne přijdeš alespoň na jiné myšlenky. Můžeš utratit -" rychle cosi v duchu spočítal, "- pět set dolarů, výhradně pro sebe. Tak ahoj a žádné starosti!"

Spěšně přerušil spojení, vstal a přistoupil k oknu a dlouho shlížel na vzdálenou Ohradu. Z místa, kde stál, neviděl Cestu ani Loď, které se nacházely na opačném konci budovy, ale pohled na pohádku ulic a budov ho vždy uchvátil.

Ohrada byla předměstím Solar City a toto obrovské velkoměsto uprostřed umělých tropů nemělo v celé lidmi kontrolované části galaxie sobě rovného. Jeho budovy a parky se táhly na všechny strany až k obzoru.

Přestal hledět do dálky a upřel zrak na shluk budov tvořících Ohradu. Po chvíli se od okna odvrátil. Někde tam je jeho syn snažící se prozkoumat záhadu "Zvuku". Jemu ani Védě nepomůže, když na to stále bude myslet.

Vzal mikrofilm, na němž byla zachycena kopie jakéhosi plánu o rozměru devadesáti čtverečních stop, zasunul ho do projektoru a začal plán studovat.

Setmělo se, ale Diddy věděl, že Zvuk bude znít dál. Dobře, že se o tom přesvědčil. Kdosi mu řekl, že v těchto místech Zvuk utichá, ale odpoledne se přesvědčil, že ať se jde jakkoli daleko, stále je ho slyšet.

Diddy neměl rodičům za zlé, že mu lhali. Podle toho, co mu řekl jeho roboučitel, mají rodiče někdy

ve zvyku určitou věc zamlžovat nebo zatajovat, aby tím vyzkoušeli nápaditost a sebedůvěru potomka.

Tento zvuk slyšel po celý svůj život, ať už byl v Dětském středisku nebo ve svém pokoji. Slyšel ho v jídelně, když někdy obědval s rodiči, a zdálo se mu, že Zvuk rytmicky doprovází cinkot příborů. V noci jako by s ním uléhal do postele a i v nejhlubším spánku cítil, jak mu pulsuje mozkiem. Bylo proto pochopitelné, že se snažil zjistit, jestli vůbec někde přestane Zvuk znít. Procházel ulicemi v naději, že na jejich konci bude klid, ale ať šel jakýmkoli směrem, Zvuk ho následoval.

V jedné malé restauraci se navečeřel. Pak se rozhodl, že musí v první řadě zjistit, kde Zvuk vlastně vzniká. Nejprve si ale musí ujasnit svou pozici vzhledem k Ohradě.

V duchu počítal ulice mezi Pátou a Devatenáctou Avenuí, když si všiml, že asi třicet kroků od něho stojí muž, kterého spatřil ani ne před deseti minutami v ulici vzdálené asi tři bloky domů.

Něco se mu na něm nezdálo. Pohlédl na oblohu a teprve nyní si uvědomil, že už je tma, ale strach neměl. Přešel ulici v naději, že muže obejde a dostane se do míst, kde je víc lidí, především do Šesté ulice. Báł se, že by to mohl být Yevd.

Srdce mu zabušilo, když viděl, že se k neznámému připojil další muž a oba přešli ulici, aby mu nadběhli. Chtěl se rozběhnout, ale rozmyslel si to, protože Yevdové byli desetkrát rychlejší než člověk. Jejich lidská podoba byla iluzí, způsobenou zvláštním lomem světla, který byli schopni vytvářet.

Podezření, že by mohlo jít o Yevda, nabył Diddy v okamžiku, kdy muž zatácel za roh a jeho nohy kráčely nějak divně. Dětské středisko mnohokrát na podobné zvláštnosti upozorňovalo a teď, když to viděl na vlastní oči, vzpomněł si na všechna varování. Ve dne Yevdové pečlivě dbali, aby jejich iluze byly dokonalé, ve tmě už tak opatrní nebyli. Jednu chvíli se Diddimu dokonce zdálo, že muž se jaksi ztrácí.

"Hej, chlapče!"

Diddy se zastavil, otočil se a pohlédl na oba muže, jako by je viděl poprvé.

"Jak to, chlapce, že chodíš po ulici tak pozdě?" promluvil jeden z nich.

"Je to má průzkumná noc, pane."

Muž, který promluvil, sáhl do náprsní kapsy. Byl to podivný pohyb, jaksi nedokončený, spíše iluze gesta, které není řádně promyšleno. Možná, že

v temnotě přestal být opatrný, ale v každém případě se v jeho ruce objevil policejní odznak.

Vrátil odznak do kapsy, nebo se alespoň zdálo, že tak činí.

"Jsme agenti z Ohrady," prohlásil a ukázal směrem, kde v dálce bylo vidět záři. "Vezmeme tě s sebou k Cestě."

Diddy se neodvážil odporovat.

Yevdové přišli z temných dálek kosmu asi před dvěma sty lety. Zpočátku se nesnažili vypadat jako lidé a nikdo ani netušil, že jejich těla jsou schopna manipulovat světlem a lomem paprsků.

Jednoho dne byl zastřelen "muž", který se snažil vloupat do trezoru Rady pro výzkum. Jakmile zemřel, jeho tělo ležící na mramorové podlaze se rozplynulo a změnilo se v jakýsi pravidelný podlouhlý tvar s množstvím zatažitelných pístovitých paží a nohou. Tentýž den reagovala vláda rychle a energicky. Bylo mobilizováno letectvo a ozbrojené vrtulníky létaly nad ulicemi. V jejich radarech se zobrazovalo skutečné tělo Yevdů - i když se později ukázalo, že tato metoda vděčí za svůj úspěch pouze momentu překvapení. Yevdové, o jejichž existenci nikdo neměl tušení, přestali být opatrní a svou iluzi lidského těla udržovali pouze ve světelném spektru, které byl lidský zrak schopen vnímat. Díky této neopatrnosti jich bylo jen na Zemi zabito téměř milion. Pátá kolona Yevdů byla zničena.

Všechny planety obývané lidmi byly okamžitě varovány, takže i tam byly podniknuty potřebné kroky. Celkem bylo zneškodněno třicet sedm milionů yevdských vetřelců.

Od té doby spolu kosmické lodi Yevdů a Pozemšťanů bojovaly na potkání. Intenzita války stoupala i klesala, došlo i k různým dohodám, ale prakticky se válčilo stále. Podařilo se sice zastavit pronikání yevdských lodí do kosmického sektoru ovládaného Pozemšťany, ale i naopak.

Podle nejnovějších ujednání byla dohodnuta výměna velvyslanců, ale když Yevdové obsadili sluneční systém asi devadesát světelných let od Země, což bylo nebezpečně blízko, situace se znovu vyhrotila. Yevdský velvyslanec byl požádán o vysvětlení, a po jeho prohlášení, že jde o normální postup při expanzi velkého impéria, mu byly promptně vráceny akreditační papíry a ambasador byl vyhoštěn.

Šest měsíců poté se poprvé ozval onen záhadný Zvuk.

Yevdové byli životní formou tvořenou uhlovodíky, fluorem a kyslíkem. Tělesnou silou značně převyšovali lidi a byli imunní vůči běžným jedům a žíravinám. Jejich schopnost manipulovat světelnými vlnami jim dávala další výhodu. To vše, a navíc jejich schopnosti, inteligence a nezkrotná agresivita, nakonec donutilo Spojené vlády Země podniknout rozhodný protiútok, jehož páteří měla být obrovská, speciálně vybavená kosmická loď.

Byla budována v naprosté tajnosti za nej přísnějších bezpečnostních podmínek v areálu Ohrady.

Bylo právě po večeři, když Craiga navštívili dva policisté. Byli sice v civilu, ale Craig ihned věděl, co jsou zač.

"Pan Craig?" zeptal se jeden z nich.

"Ano."

"Pan George Craig?"

Přikývl, a přestože se právě najedl, pocítil jakési prázdno v žaludku.

"Jste otcem Dyril Dexter Craiga, stáří devět let?"

Craig se bezděky zachytil dveřního rámu. "Ano," zamumlal.

"Podle zákona je naší povinností vám oznámit, že váš syn je v moci dvou Yevdů, a že po několik příštích hodin bude v nebezpečí života."

"Nejsem si... jist, že... vám... rozumím," vykoktal Craig.

Policista popsal, jak se chlapce Yevdové na chodníku zmocnili, a dodal:

"Zjistili jsme, že Yevdové se poslední dobou vyskytují v Solar City více než kdykoli jindy. Zatím jsme je nemohli lokalizovat, ale soudíme tak podle vzrůstajícího počtu těch, které jsme zneškodnili."

Craig mlčel, protože to věděl.

Policista pokračoval:

"Nás ale zajímá spíše důvod, proč se sem stahují. V minulosti byly jejich plány pokaždé promyšlené a mimořádně nebezpečné. Máme obavy, že to, co chystají, bude něco velkého, a toto je zřejmě přípravný krok. Máte nějaké další otázky?"

Craig váhal. Slyšel, jak v kuchyni Veda vkládá nádobí do myčky. Přál si, aby policisté odešli dříve, než zjistí, jaký byl účel jejich návštěvy, ale na jednu otázku by chtěl znát odpověď.

"Děláte něco pro Diddyho záchranu?" zeptal se, snaže se zachovat klid.

"Pokud nebudeme mít potřebné informace, necháme situaci volný průběh," řekl policista pevným hlasem. "Bylo mi však řečeno, abych vás upozornil, že na jeho záchranu není mnoho naděje. Jak asi víte, Yevdové mohou do jeho buněk soustředit energii, která by mohla vést k jeho smrti."

Odmklčel se, a pak dodal:

"To je zatím všechno, pane. Pokud budete chtít další informace, můžete nám zavolat. Od této chvíle vás policie ze své vlastní iniciativy volat nebude."

"Děkuji vám." Craig se snažil, aby jeho hlas zněl pevně.

Zavřel za policisty dveře a zamyšleně se vracel do obývacího pokoje, když z kuchyně zazněl Vedin hlas:

"Kdo to byl, drahoušku?"

Craig se zhluboka nadechl. "Někdo hledal muže jménem George Craig. Jméno bylo správné, ale měl to být někdo jiný než já."

"Ach tak," poznamenala Veda.

Zřejmě na tuto příhodu brzy zapomněla, protože se o ní už dále nezmiňovala.

V deset hodin si šel Craig lehnout. Zada ho bolela a žaludek se mu podivně svíral. V jednu hodinu stále ještě nespál.

Diddy věděl, že nesmí projevit žádný odpor, ani podniknout cokoli, co by mohlo narušit jejich plány. Tuto zásadu Dětské středisko po léta zdůrazňovalo. Právě tak kategoricky upozorňovalo, že žádná mladá osoba nesmí sama o sobě posuzovat, do jaké míry může ten či onen Yevd být nebezpečný, nebo

dokonce hodnotit závažnost plánů yevdských agentů. Za těchto okolností je třeba vyčkat, předpokládat, že se něco stane, a jednat podle instrukcí, které uslyší jako zašeptání.

Na to vše si Diddy vzpomněl, když krácel mezi oběma Yevdy. Jeho krátké nožky se jen kmitaly, když ho vlekli rychlostí větší, než byla jeho normální chůze. Poněkud ho uklidnila skutečnost, že mu nezjevili svou pravou identitu. Stále ještě předstírali, že jsou lidé, a navíc policisté.

Ulice, kterou procházeli, byla jasně osvětlená. V dálce před sebou viděl loď, jejíž silueta se ostře rýsovala proti černomodré obloze. Všechny budovy podél Cesty vyzařovaly světlo načerpané v průběhu slunečního dne. Stopatová budova stojící nedaleko Lodi zářila v jejím stínu jako klenot.

Oba Yevdové s Diddym v závěsu dospěli ke křižovatce číslo dvě. Číslo jedna tvořila sama Cesta. Přešli ulici a stanuli před bariérou vytvořenou osm stop širokým ocelovým pruhem s otevřenými ventilátory, které byly neustále v činnosti.

Před dvěma sty lety, kdy se lidé a Yevdové poprvé utkali, stačilo postavit kolem vojenských zařízení a důležitých závodů betonové zdi a elektricky nabitě ostatní dráty. Yevdové však brzy zjistili, že elektrický proud lze odvádět jinak a že jejich silná pokožka ostatní drát ani necítí. Betonové zdi byly stejně neefektivní, Yevdové se jimi dokázali snadno probourat. Mezi dělníky, kteří zdi opravovali, byl obvykle nějaký Yevd, jenž některého dělníka zabil a převzal jeho podobu. Vojenské hlídky byly často pobity do posledního muže a místo nich nastoupili Yevdové v optické iluzi lidských podob.

Bariéra rozprašovačů vznikla teprve před několika generacemi a byla položena kolem celé Ohraď. Pokud do ní vstoupil člověk, téměř nic necítil, ale Yevd zahynul během tří minut. Princip této bariéry byl největším tajemstvím lidstva.

Diddy využil váhání obou Yevdů a usmál se na ně: "Děkuji vám, že jste mě doprovodili až sem, dál už to znám. Můžu jít sám."

Jeden z nich se srdečně zasmál. Byla to velmi dobrá imitace smíchu, uvážíme-li, že vycházel ze zvukového zařízení umístěného pod jeho zádočnými svaly.

Otočil se k Diddymu: "Zdá se mi, že jsi správný kluk. Nechtěl bys zažít trochu legrace? Líbíš se nám!"

"Jakou legraci?" zeptal se Diddy nedůvěřivě.

"Vidíš tamtu bariéru?"

Diddy přikývl.

"Dobře. Víš, že jsme od policie, ale určitě ti není známo, že jsme z protiyevdského oddělení. Máme pořád spoustu problémů, chápeš?"

Diddy řekl, že to chápe. Byl zvědav, co se bude dít dál.

"Nedávno jsme s přítelem přišli na způsob, jakým by Yevd mohl zdolat tuto bariéru," pokračoval muž. "Zdalo se nám to tak hloupě jednoduché, že jsme se rozhodli tuto metodu vyzkoušet, dřív než ji oznámíme náčelníkovi. Kdyby totiž nefungovala, stáli bychom tu jako hloupí kluci. Byli bychom rádi, kdybys nám při té zkoušce pomohl."

"Žádná mladá osoba se nesmí pokoušet mařit jakýkoli plán yevdských špiónů." - Tento příkaz,

tak často opakovaný Dětským střediskem, měl Diddy vrytý hluboko do paměti. Bylo mu naprosto jasné, že mu hrozí nebezpečí, ale nesmí se mu vyhýbat, dokonce ani o něm uvažovat. Za ta léta stálého zdůrazňování si tuto zásadu osvojil, i když byl příliš mladý, než aby pochopil její smysl.

"Projdeš bariérou mezi těmito dvěma liniemi," vysvětloval mu Yevd. "Pak se zase stejnou cestou vrátíš zpátky - a to je vše."

Beze slova námitek Diddy přešel na druhou stranu. Tam se zastavil, napůl rozhodnutý dát se na útěk a skrýt se v budově vzdálené necelých deset metrů, ale rozmyslel si to. Dříve, než by urazil prvních pár kroků, zasáhli by ho smrtícím paprskem.

Otočil se a krácel zpátky, jak mu bylo nařízeno.

Po ulici šla skupina mužů. Když se přiblížili, Yevdové a Diddy ustoupili a nechali je projít. "Není to policie?" uvažoval chlapec. Bytostně toužil, aby policie věděla o všem, co se tady děje.

Dělníci přešli kolem, prošli bariérou a zmizeli mezi dvěma protějšími budovami.

"Tudy, chlapče," řekl Yevd. "Musíme dávat pozor, aby nás nikdo neviděl!"

Diddy je váhavě sledoval do temného zákoutí.

"Natáhni ruku!"

Diddy poslechl. "Zemřu," pomyslel si a snažil se potlačit slzy. Jeho výchova ale zvítězila, a když ucítil ostré bodnutí do prstu, ani se nepohnul.

"Vzali jsme ti trochu krve k analýze," poklepal mu po rameni jeden z Yevdů. "Jak se zdá, proud vzduchu z ventilátorů působí jako mikroskopické injekční jehly s bakteriemi, proti nimž Yevdové nemají ochranu. Bakterie proniknou kůží, aniž by to člověk poznal. V důsledku jejich rychlosti nemají téměř žádný rozptyl, takže neunikají do atmosféry a mohou být zachycovány a použity znovu. Víš, co to znamená?"

Diddy nevěděl, ale měl strach, že Yevdova analýza je správná. Je docela možné, že proti Yevdům jsou používány speciální bakterie. Pouze několik lidí znalo princip ochrany zajišťovaný nenápadně vyhlízející bariérou. Je možné, že by jej Yevdové objevili?

Všiml si, že druhý Yevd zašel do stínu mezi dva domy a cosi tam provádí. Občas tam problesklo světlo.

"Zřejmě prohlíží mou krev mikroskopem, aby zjistil, kolik bakterií smrtelných pro Yevdy se v ní nachází," uvažoval Diddy.

Mnohomluvný Yevd pokračoval:

"To znamená, chlapče, že když jsi procházel bariérou, všechny bakterie, které vystřelovala, okamžitě zahynuly v tvém krevním oběhu. Každého Yevda by pochopitelně usmrtily. Celý problém vypadá asi takto: K ochraně proti Yevdům může být použito pouze jednoho typu bakterií, protože kdyby bylo použito víc typů, pak by jejich odsávání, čištění a recirkulace byly příliš komplikované. Kromě toho, vysoce virulentní bakterie, kterým se daří ve fluorovém prostředí, hubí jedna druhou právě tak, jako organismus, který napadají. Proto jsou nebezpečné Yevdům jen v případě, že naprosto převládá jen jeden typ. Jinými slovy, na Yevdy nemůže působit směs různých bakterií, ale pouze

jeden druh. Pokud je Yevd proti němu imunizován, může překročit bariéru stejně tak snadno jako ty, chlapče. Může tedy vniknout do Ohrady a dělat si tam, co je mu libo. Chápeš, na jak velké věci pracujeme?"

Odmlčel se. "Vidím, že můj kolega skončil s vyšetřením krve. Počkej tu chvíli!"

Odběhl ke svému druhovi. Diddy viděl, jak v temnotě blikají malá světélka. Bylo známo, že Yevdové se mezi sebou domlouvají pomocí světelných záblesků a energie, vycházející ze složité soustavy organických transformátorů v jejich tělech.

Jejich rozhovor trval necelou minutu. Pak se Yevd vrátil.

"Můžeš jít domů," oznámil Diddymu. "Díky, žes nám pomohl. Nezapomeneme na to!"

Diddy nevěřil svým uším. "To je všechno, co jste ode mě potřebovali?"

"To je vše."

Když Diddy vycházel z temného zákoutí mezi dvěma domy, čekal, že ho každou chvíli zavolají zpět. Oba Yevdové ho však sledovali jen na konec ulice a nebránili mu, když ji přešel a zamířil k bariéře.

"Hej, chlapče," zavolal na něho jeden z nich. "Tamhle po ulici jdou dva chlapci. Připoj se k nim a můžete se společně vydat za tím Zvukem!"

Diddy se otočil. Oba chlapci běželi kolem něho a volali: "Kdo tam bude poslední, je bačkora!"

Utíkali k bariéře a Diddy za nimi. Diddy si všiml, že před bariérou poněkud zaváhali, ohlédl se, a pak ji úprkem proběhli, přeskakující přitom ventilátory, jejichž funkci pomohl Diddy oběma yevdským výzkumníkům prozkoumat.

Na druhé straně na něho počkali.

"Já jsem Jackie," řekl jeden.

"A já Gil," představil se druhý. "Zůstaneme spolu, jo?"

"Jmenuju se Diddy," usmál se Diddy.

Zdálo se, že žádnému z obou chlapců nepřipadalo jeho jméno divné.

Jak šli dál, Zvuk byl přehlušen různorodým hlukem. Bylo slyšet, jak běží stroje, a pak jakési pravidelné bouchání a hučení vlaku jedoucího proti nim na gumových kolech po nekonečné kovové trati položené v Ohradě na všech cestách. Když elektronické oči a uši vlaku zjistily jejich přítomnost, zastavil se a počkal, až přejdou. Jeřáby nakládaly stotunovou kovovou desku na antigravitační nosič, který se pak lehce zvedl a stoupal k hvězdnaté obloze.

Diddy ještě nikdy nebyl v noci na Cestě. Za jiných okolností by to bylo nesmírně vzrušující, ale v této chvíli se necítil dobře. Nevěděl, na čem je. Byli oba jeho společníci Yevdové? Vzpomněl si na jejich podivné zaváhání při přechodu bariéry, ale to samo o sobě nemuselo nic znamenat. Že ji přešli přesně na tom místě, kde ji pro oba Yevdy vyzkoušel, mohla být pouhá náhoda, takže konkrétní důkaz pro svou domněnku zatím nemá.

Dokud si nebyl jist, nemohl nikomu říct, co se stalo. Proto nemůže dělat nic jiného, než s nimi jít a dělat, co budou chtít. To byla zásada. V duchu si

představoval, jak desítky dětí-fantomů překračují bariéru na stejném místě jako on...

Na svém putování se nikde nesetkali s ventily, jaké byly používány na bariéře, ani s čímkoli jiným, co by mohlo Yevdy ohrozit. Procházeli budovy a všude bylo otevřeno. Doufal, že vejdou do nějaké místnosti s atmosférou smrtelnou pro Yevdy, Nic takového tam však nebylo.

Neviděl nikoho, kdo by ho ochránil. Kdyby si jen mohl být jist, že ti chlapci jsou Yevdové! Nebo snad nejsou? Co když mají s sebou nějakou zbraň, aby poškodili Lod', která se tu právě dokončuje?

Došli k budově o rozloze asi půl čtvereční míle a Diddymu svítila naděje. Jeho společníci neměli námitek, když prošel obrovskými dveřmi a ocitl se na ochozové galerii, pod níž v hloubce bylo vidět matně se lesknoucí velké krychlové objekty. Vrcholek nejvyššího z nich byl dobré čtvrt míle pod úrovní ochozu a nad ním byly pláсты jakýchsi plastických vrstev, tak průhledných, že pouze občasný záblesk prozradil jejich existenci. Jejich účelem bylo ochránit vše, co se nacházelo nad nimi, od smrtelného záření obrovských atomových reaktorů tvořících ony obrovské krychle.

Diddy se přiblížil ke střední části ochozu a konečně se dočkal toho, v co doufal. V prosklené kanceláři umístěné na nosnících tak, že přečnívala ochoz, byla žena. Così četla, a když se přiblížili, vzhledla a usmála se na trojici chlapců:

"Pátráte po Zvuku?" zeptala se přátelsky. "Pokud vás to zajímá, jsem sensibil!"

Jeho dva společníci byli zticha^ale Diddy přikývl: "Já vím."

V Dětském středisku mu o nich vyprávěli. Sensibilové byli schopni předvídat změny v energetickém toku atomového reaktoru a zabránit tak nebezpečným poruchám. Jejich schopnosti nějak souvisely s obsahem vápníku v jejich krvi, který na tyto změny zvláštním způsobem reaguje. Dožívají se vysokého věku - kolem sto osmdesáti let i více - vzhledem k zvláštní struktuře vápníku, která působí omlazujícím způsobem.

Diddy byl poněkud zklaman. Tato žena zřejmě není schopna rozpoznat Yevdy od normálních lidí, alespoň nic takového nenaznačila. Pomyslel si, že bude lépe, bude-li i nadále předstírat, že ho sem přivedlo pátrání po záhadném Zvuku.

"U dynam tam dole musí být určitě pěkný hukot," poznamenal.

"To máš pravdu."

Diddy zpozorněl, ale přesvědčen nebyl.

Žena se znovu usmála. "Zdá se, že jste správní chlapci. Každému z vás zašeptám do uší něco, co vám při pátrání pomůže." Pokynula Diddymu: "Ty první!"

Bylo mu to divné, ale neváhal. Naklonil se k ní.

"Buď opatrný a nedej na sobě nic znát," zašeptala. "Pod lodí na přesahujícím konci kovového ochozu najdeš malou pistoli. Sjeď dolů výtahem číslo sedm, a pak se dej doprava. Leží právě na této straně trámu označeného písmenem TET. Přikývní, jestli jsi mě pochopil."

Diddy přikývl.

Žena rychle pokračovala: "Schovej pistoli do kapsy, ale nepoužij ji, dokud k tomu nedostaneš příkaz!"

Nahlas pak řekla: "To by tě mohlo přivést na stopu!"

Pokynula Jackiemu: "Teď ty!"

Zavalitý chlapec zavrtěl hlavou. "Nepotřebuju žádný návod a nechci, aby mi někdo seřpal do ucha!"

"Ani já ne," připojil se Gil.

Žena se zasmála. "Přesto vám dám vodítko." Pohlédla zpřímá na Jackieho, "Víš, co znamená miasmus?"

"Mlha."

"Vodítko je v každém případě slovo 'miasmus'. A nyní myslím, že byste si měli pospíšet. Jsou už dvě hodiny v noci!"

Vzala znovu knihu do ruky, a když se Diddy po chvíli za ní ohlédl, zdálo se mu, jako by srostla se židlí. Díky ní věděl, co se děje. Jak předpokládal, situace byla smrtelně nebezpečná. Lod' byla ohrožena, a právě k ní zamířil.

Craig si uvědomil, že ho cosi vzbudilo, takže přece jen musel spát. Něco zamručel a otočil se na druhý bok. Přál si, aby mohl celou noc spát. Pak si ale všiml, že na kraji postele sedí jeho žena. Pohlédl na světélkující číselník hodin. Byly dvě hodiny a dvacet dvě minuty ráno.

"Proboha," pomyslel si. "Nějak ji musím přinutit, aby si šla lehnout!"

"Nemůžu spát," povzdechla si Veda. Její hlas zněl jako zasténání.

"Georgi!"

Craig se trochu pohnul.

"Georgi!"

Otevřel jedno oko. "Drahá, prosím tě..."

"Ráda bych věděla, kolik chlapců je dnes v noci venku!"

"Vědo, proč mě nenecháš spát?"

"Je mi líto, Georgi, ale nemohl bys to zjistit?"

Craig, který měl daleko větší starost než ona, protože věděl, jaké nebezpečí Diddymu hrozí, si zhluboka povzdechl. "Vědo, prosím tě, zítra mám důležitou práci!"

"Práce! Nemyslíš na nic jiného než na práci!" Vedin hlas byl ostrý s náznakem hysterie. "Copak nemáš žádný cit?"

Craig mlčel, což nebyl právě nejlepší způsob, jak ji přimět, aby šla spát. Pouze zvýšila hlas, když pronášela svůj názor na mužskou hrubost a bezcitnost.

"Pokud máš na mysli, že je mi to jedno, pak se mylíš, ale žádnou tragedii z toho nedělám!"

Sedl si a rozsvítil. "Drahoušku," řekl unaveně, "jestli tě to uklidní, můžu ti prozradit, že tvé úsilí mělo úspěch. Spánek mě dokonale přešel."

"Nejvyšší čas," poznamenala Veda. "Myslím, že bychom měli zavolat policii. Pokud to neuděláš, zavolám já sama!"

Craig pomalu vstal z postele. "Dobře, ale nestůj mi za zády, až budu telefonovat, a hlavně mi neskákej do řeči. Nerad bych budil dojem, že jsem pod pantoflem! Zůstaneš pěkně tady!"

Vyšel z ložnice, pečlivě za sebou zavřel dveře a zadal kód do videofonu.

Po chvíli se na obrazovce objevil vážně se tvářící muž v admirálské uniformě. Jak se předklonil, jeho obraz zaplnil celou obrazovku v policejní ústředně.

"Pane Craigu," řekl, "situace se má takto. Váš syn je stále ve společnosti dvou Yevdů, kteří vtipným způsobem přišli na způsob, jak překročit bariéru. Máme podezření, že v současné době se v Ohradě nachází asi sto Yevdů v podobě malých chlapců. Jelikož v poslední půlhodině nikdo další bariéru nepřekročil, jsem toho názoru, že všichni Yevdové v Solar City využili příležitosti a soustředili se v Ohradě. Zatím není známo, že by se zaměřili na nějaké konkrétní místo, ale každou chvíli čekáme, že dojde ke katastrofě."

"Co je s mým synem?"

"Zatím nevíme, jaké s ním mají další plány. Pokusili jsme se obstarat mu zbraň, což může, ale také nemusí hrát důležitou roli."

Craig měl nepříjemný pocit, že se snaží, aby v něm nevzbudili přílišnou naději.

"To znamená, že jste dopustili, aby se sto Yevdů dostalo k Cestě, aniž byste věděli, co mají v úmyslu?" zeptal se s nádechem rozhořčení.

Admirál se usmál. "Pro nás je důležité právě toto zjistit. Proč podstupují tak nesmírné riziko? Z jejich hlediska je to mimořádně odvážný podnik. Musíme vyčkat, až se situace vyhročí. Tušíme sice, o co jim jde, ale musíme si být jistí, abychom mohli zasáhnout na rozhodujícím místě. Pak uděláme vše, abychom vašeho syna zachránili. Nemůžeme ale zaručit úspěch."

Craig se snažil vžít se do situace těchto mužů. Z jejich hlediska by Diddyho smrt byla pouze hodná politování, asi tak, jako když noviny napíší "ztráty byly jen lehké". Nanejvýš z něho udělají hrdinu dne.

"Lituji," pokračoval admirál, "ale musím rozhovor ukončit. Váš syn se právě nachází pod Lodí a já mu musím věnovat plnou pozornost!"

Craig přerušil spojení a pomalu vstal. Chvilí stál, aby se uklidnil, pak se vrátil do ložnice a řekl chlácholí ve:

"Zdá se, že je všechno v pořádku."

Žádná odpověď. Veda ležela s hlavou na jeho polštáři. Zřejmě únavou usnula. Opatrněji přikryl a lehl si do své postele. Do rána neusnul a cítil se unavený, neklidný a nešťastný.

"Co ti ta ženská šeptala?" zeptal se Jackie.

Právě sjížděli výtahem do tunelu pod Cestu. Diddy, který marně naslouchal, zda neuslyší Zvuk, se otočil:

"Totéž, co vám."

Zdalo se, že Jacfcie o tom uvažuje. Právě se dostali na ochoz a kráčeli po něm. Diddy se nenápadně díval po kovovém pilíři s označením "H", a najednou ho spatřil necelých třicet metrů před nimi.

Za ním se ozval Gil: "Proč ti to musela šeptat, když nakonec to všem řekla nahlas?"

Gilův podezíravý tón Diddyho znepokojil, ale díky své výchově na sobě nedal nic znát.

"Zřejmě si z nás dělala legraci!"

"Legraci!" ušklíbl se Jackie.

"Co hledáte pod tou Lodí?" ozval se Gil.

Diddy se protáhl. "Nějak mě to unavilo. Musím si odpočinout."

Sedl si na okraj ochozu vedle pilíře a klátil nohama nad hlubinou tunelu. Oba Yevdové šli dál a zastavili se kus za pilířem. Diddy pocítil vzrůstající neklid. "Zřejmě se spolu domlouvají - nebo také s ostatními," pomyslel si.

Rukou sáhl pod přečnívající okraj ochozu. Přejížděl po něm prsty, až se dotkl něčeho kovového. Ucítil laserovou pistoli. Opatrně ji uchopil a nenápadně vsunul do kapsy. Pak chvíli nehybně seděl, aby se zbavil nervozity.

Cítil, jak pod ním vibruje kov. Ve svém vzrušení si toho předtím nevšiml, až teprve nyní. Tělem mu probíhalo lehké chvění a měl pocit, jako by ho Zvuk kamsi přitahoval. Na chvíli na oba Yevdy zapomněl a divil se, proč tady sedí na kovovém ochozu, uchvácený intenzitou Zvuku, pod Lodí všech lodí. Celá Ohrada stála na kovových základech, ale i když to byl kov se speciálními anti-vibračními vlastnostmi, nemohl úplně ztlumit Zvuk a chvění, jehož epicentrum bylo právě v této hale. Právě zde byly nesmírně účinné atomové reaktory a buchary schopné vykovat sto tun těžké pláty z elektrooceli.

Po osm a půl roku existovala Ohrada jen kvůli této kolosální kosmické lodi. Až konečně vzlétne, bude na ní i on, spolu s otcem a matkou a vůbec se všemi, kdo v Ohradě pracovali. Totéž se týká i jejich dětí, které vyrůstaly v Lodi a jejím bezprostředním okolí.

Jedině tím, že s ní prakticky vyrůstaly, byly lidské bytosti schopny řídit Loď a dokonaleji rozumět. Podobala se obrovské hoře a v jejím tři kilometry dlouhém trupu bylo koncentrováno inženýrské vědění celých staletí.

Při tom všem bude on! Diddy se chvěl vzrušením nad touto nádhernou vizí budoucnosti, když se oba Yevdové vynořili zpoza pilíře.

"Pojďme dál," ozval se Jackie. "Už jsme tady ztratili spoustu času!"

"Chodili jsme s tebou, kam jsi chtěl," přidal se Gil. "Pro změnu bys zase mohl jít, kam chceme my!"

Diddyho jakoby polila ledová sprcha, ale nic nenamítal. Jenom se usmál a přikývl: "Jasně!"

Neonový nápis na budově ji označoval jako výzkumné středisko. Kolem ní bylo množství chlapců ve skupinách i jednotlivě. Nebylo snadné uvěřit, že to jsou samí Yevdové, ale Diddy byl o tom přesvědčen.

Výzkumné středisko. Sem se tedy soustředil jejich zájem! V této budově vědci objevili smrtící bakterie proti Yevdům, ale nechápal, proč by se Yevdové měli o tento proces zajímat. Možná, že mají v úmyslu získat informace, které by vedly ke zničení zdroje těchto bakterií, čímž by zlikvidovali celý obranný systém. Překročení bariéry zatím zřejmě vyžadovalo pracovní individuální sterilizaci. Ostatně i Dětské středisko upozorňovalo, že by se jim to časem mohlo podařit.

Dveře laboratoří byly zavřené, stejně jako v budově, kterou předtím prošli.

"Otevři je, Diddy," poručil Jackie.

Diddy poslušně sáhl na kliku, ale *zarazil* se, když spatřil dva muže jdoucí po ochozu. Jeden z nich na něho zamával:

"Hej, chlapče! Máme na sebe štěstí, že?"

Diddy pustil kliku a otočil se. Vypadali jako ti dva "muži", kteří ho dovedli k bariéře a provedli s ním bakteriový test. Byla by to však příliš velká náhoda, takže to museli být nějakí jiní.

Na tom konečně nezáleželo.

"Jsme rádi, že jsme na tebe znovu narazili, protože máme v úmyslu provést ještě jeden experiment. Půjdeš dovnitř. Výzkumné středisko je pravděpodobně chráněno speciálním způsobem. Pokud je naše úvaha správná, pak to bude pro Yevdy daleko obtížnější, pokusí-li se vniknout dovnitř. To přece stojí za to, ne?"

Diddy přikývl.

"Jdi dovnitř, chvíli tam počkej a několikrát se zhluboka nadechni. Zadrž dech a rychle vyjdi ven!"

Diddy otevřel dveře, vstoupil dovnitř a ocitl se v jasné osvětlené místnosti. Dveře se za ním automaticky zavřely.

Byla to rozlehlá místnost. "Mohl bych utéct," pomyslel si. "Oni se sem neodváží."

Pak si to ale rozmyslel. Překvapilo ho, že místnost je prázdná, i když se v Ohradě pracuje na tři směny.

Dveře za toím se otevřely. Diddy se otočil, ale v dohledu byl z Yevdů pouze Jackie a Gil. Stáli daleko od dveří a ještě dále vzadu byli ostatní chlapci. Ten, kdo otevřel dveře, musel rychle uskočit, aby se nenadýchá něčeho nebezpečného.

"Můžeš vyjít," ozval se hlas. Muž zřejmě stál opatrně za otevřenými dveřmi. "Ale pamatuj, nejprve se zhluboka nadechni a zadrž dech!"

Diddy uposlechl. Jakmile vyšel, dveře se automaticky zavřely a hned k němu přistoupili oba "policisté". Jeden z nich mu podal malou lahvičku s gumovou trubicí. "Vdechni do ní!" poručil.

Diddy do ní vdechl a Yevd podal láhev svému společníku. Ten rychle zašel za roh budovy a zmizel.

"Všiml sis něčeho neobvyklého?" zeptal se Yevd, který s ním zůstal.

Diddy zaváhal. Teď, když na to pomyslel, zdál se mu vzduch v budově poněkud hustší a obtížněji dýchatelný, ale přesto zavrtěl hlavou:

"Nic zvláštního tam nebylo, pane."

Yevd se blahosklonně usmál. "Je to možné, přesto ti ale uděláme zkoušku krve. Natáhni prst!"

Diddy si nechal odebrat krev. Jen se poněkud příkrčil, když mu ostrá jehla vjela do prstu. Gil přistoupil a zeptal se: "Můžu vám s něčím pomoci?"

"Jistě," přikývl "policista". "Vezmi zkumavku a zanes ji mému příteli."

Gil rychle odběhl, jak by to udělal každý chlapec, jemuž je svěřen důležitý úkol. Uběhla minuta, dvě, a pak...

"Už jsou tady," oddechl si "policista". Šel jim naproti a Diddy se za ním díval se smutným úšklebkem. Diddy pochopitelně neslyšel, co si říkali, ale zdálo se mu, že rozhovor byl veden pomocí světelných impulzů.

Když skončili, "policista" se k němu vrátil. "Chlapče, udělal jsi pro nás kus dobré práce," pochválil ho. "Zdá se, že jsme v boji proti Yevdům pokročili o pěkný kus dopředu. Víš, že ve vzduchu byla příměs plynu s určitou sloučeninou chloru? Velmi zajímavé a účinné. Jak jistě víš, metabolismus Yevdů probíhá na bázi fluoru, takže kdyby tam vešel nějaký Yevd, nic by se mu nestalo, dokud by nezačal používat energie svého těla ke komunikaci na světelné bázi. V tom případě by jeho tělesná energie působila jako katalyzátor při sloučení fluoru v jeho těle s fluorem ve vzduchu."

Diddy přikývl. Od raného věku byla chemická reakce fluoru a jeho sloučenin včetně důsledků části jeho výchovy a vzdělávání.

"Okamžitě prudce vzplane," pokračoval "policista", "a Yevd vybuchne. Velice chytré. Teď ale vezmu všechny chlapce a prohlédnu to tam. Ty, Diddy, zůstaň tady, musíme si promluvit. Ostatní dovnitř!"

Oba poodstoupili, aby uvolnili cestu chlapcům řítícím se dovnitř. Diddy si živě představoval, jak se rozptýlí po budově a budou pátrat po jejím tajemství. Někdo přece musí něco udělat, aby tomu zabránil, a to rychle!

"Chlapče, udělal jsi dnes pro nás kus důležité práce. Jen pro tvou informaci, my, policisté, dáváme na toto Výzkumné středisko pozor, zejména v noci. Zdejší osazenstvo obvykle odchází kolem půlnoci, pak přijdou dva údržbáři, kteří instalují na dveře skrytou vysílačku. Ta vyhlásí poplach v budově i mimo ní v případě, že by se někdo neoprávněný pokoušel vniknout dovnitř. Jiné bezpečnostní opatření pro tuto dobu neexistuje, takže vidíš, jak naivně lidé spoléhají na bakteriovou bariéru, že Yevdy zadrží."

Odmlčel se, a pak pokračoval:

"Mohlo by se však stát, že Yevdové zjistí, jak se dostat přes bariéru a rozestaví strážu kolem budovy, které zabráni i nejlépe vyzbrojeným bezpečnostním silám, aby je vypudily. Mohla by být sice z dálky vyhozena do povětří, ale to bude nějaký čas trvat. Nejprve budou zkoušet jiné způsoby, jak dobýt budovu zpět. Mezitím Yevdové budou mít dost času, aby odhalili tajemství laboratoře a sdělili je svým druhům, kteří čekají v bezpečí kdesi venku, a pak se budou snažit uniknout každý na vlastní pěst. Je to sice riskantní, ale je známo, že Yevdové podobné nebezpečné kousky provedli už několikrát."

"Policista" vážně pokýval hlavou. "Tak vidíš, chlapče, to všechno by se lehce mohlo stát. Naštěstí jsme tomu zabránili."

"Diddy," - myslí mu proběhlo jakési zašeptání - "neprozrad' se, že nás slyšíš!"

Diddy se lekl, ale hned se uklidnil. Dávno bylo prokázáno, že pokud Yevdové přejímají lidskou podobu, mají mluvící a sluchové orgány skryté pod ramenními svaly, které tlumí zvuk. Nejsou tedy schopni vnímat pouhý šepot.

"Musíš vejít do budovy," pokračoval šepot. "Hned u dveří se zastavíš a vyčkáš dalších pokynů!"

Diddy objevil místo, odkud šepot přicházel. Bylo to vysoko nad dveřmi, kam údržbáři skryli vysílačku. Jak se však dostat do budovy, když ho Yevdové svým povídáním zjevně zdržují?

Yevd vykládal něco o odměně, ale Diddy mu nevěnoval pozornost. Předstíraje netrpělivost, rozhlížel se kolem. Za sebou viděl řadu budov, z nichž některé byly jasně osvětlené, jiné byly tmavé a ve světle přicházejícím z Lodě se jen matně rýsovaly jejich obrysy. Obloha byla černá, bez náznaku rozcítání se rána.

"Musím se podívat dovnitř. Brzy bude ráno, a já bych si toho chtěl prohlédnout ještě daleko víc!" V jeho hlasu zaznělo zoufalé naléhání.

"Máš pravdu," přikývl Yevd. "Také bych tady nerad ztrácel čas. Jdi dovnitř a podívej se, co tam tropí ostatní chlapci!"

Diddy s rozehvěním otevřel dveře, vstoupil dovnitř a dveře za ním automaticky zapadly.

"Diddy," ozval se šepot, "pamatuj, že Yevdověmusí být nazí, aby svou zvláštní světelnou energii mohli vyvolávat iluzi člověka, jeho oděvu, případně i zbraň, jakou používají lidé. Pokud má Yevd takovou zbraň, je to rovněž iluze a nemusíš se jí bát. Nebezpečný je pouze v případě, že by měl yevdskou zbraň. Teď dej pozor! Všiml sis, zda některý z chlapců má zbraň, kterou neznáš? Odpověz šeptem!"

"Ne."

"Dobře. Doufám, že ses nezmýlil. Kolik chlapců je v dohledu?"

"Dva."

"Jdi k nim a zastřel je!"

Diddy polkl slinu, vsunul ruku do kapsy a vytáhl zbraň. Ruka se mu sice trochu chvěla, ale několik let průpravy na podobnou situaci mu umožnilo, aby vnitřně zůstal klidný. Navíc to byla zbraň, kterou nebylo třeba přesně mířit.

Z hlavně vyšlehl dlouhý tenký paprsek a Diddy jím přejel oba chlapce. Nestačili se ani otočit a klesli k zemi.

"Dostal jsi je?"

"Ano." Jeho hlas se chvěl. To, co před několika vteřinami tvořilo dva chlapce, se zcela změnilo. Smrtí Yevdů skončila i iluze lidské podoby, a přestože Diddy znal z vyobrazení yevdské tělo, bylo to něco jiného než pozorovat, jak se objevuje tmavá postava, podivné končetiny, hrůzná hlava...

"Teď pozorně poslouvej. Všechny vchody a východy jsou hermeticky uzavřené, takže nikdo nemůže ani ven, ani dovnitř. Procházej budovou a koho uvidíš, bez milosti zastřel. Nenech se zmást chlapeckou podobou, nářkem ani prosbami. Víme, že v budově jsou pouze Yevdové. Bez milosti je pobij! Je mi líto, Diddy, ale jinak to nejde. Jsi jediný, komu se podařilo je přelstít a jediný důvod, že jsi ještě naživu, je ten, že si myslíš, že by tě ještě mohli využít, kdyby se v budově něco objevilo. Zatím tě vůbec nepodezírají, a jiný způsob, jak je zničit, by nás stál stovky životů. Teď jdi a zlikviduj všechny uvnitř, a my se postaráme o ty, kteří zůstali venku. A pamatuj, že tě učili být opatrný. Neprocházej dveřmi, dokud se nepřesvědčíš, co je za nimi, a pamatuj si, že na tebe nemohou střílet našimi zbraněmi a své nemají. A teď, Diddy, hodně štěstí. Jdi do toho!"

Past, do níž Yevdové padli, byla tak dokonalá, že chlapci prakticky nehrozilo žádné nebezpečí.

Když Diddy zastavil na Druhé křižovatce vrtulníkové taxi, byla ještě temná noc. Vystoupil

blok před pahorkem, z něhož "výzkumníci" jako on, jdoucí za Zvukem, měli pozorovat východ slunce. Někteří seděli, jiní stáli a Diddy byl chvíli na rozpacích, zda to jsou všichni lidé. Nakonec dospěl k názoru, že ano, protože Yevdové by se přece nezúčastňovali tohoto podivného rituálu.

Posadil se vedle jednoho chlapce sedícího pod keřem. Dlouho mlčeli, až se Diddy zeptal:

"Jak se jmenuješ?"

"Mart."

"Našel jsi Zvuk?"

"Jo."

"Já taky."

Zamyslel se nad tím vším, co dokázal. "Byla to legrace, že?" řekl s úsměvem.

"To určitě byla!"

Nastalo ticho. Z místa, kde Diddy seděl, bylo chvílemi vidět zář atomových pecí odrážející se rudě od ranní oblohy. Poněkud dál byla Lod', částečně zahalená do jakési zářivé mlhy. Tma ustoupila rannímu pološeru a Diddy si všiml, že Mart, schoulený pod keřem, je mnohem menší než on.

Když se rozednilo, pozorovali Lod', jejíž kovová konstrukce zářila odleskem slunce, které z místa, kde seděli ještě nebylo vidět. Záře se šířila stále níž, až osvětlila konstrukci rampy, jasně se rýsující proti obloze. Z této vzdálenosti se stopatrová administrativní budova jevila jako část rampy, jako pouhý sloup, bíle se odrážející proti temnému lodnímu kolosu.

Ještě dlouho poté, co vyšlo slunce, se na ni Diddy díval s pocitem hrlosti. V jasů nastávajícího dne se mu zdálo, jako by se chystala vzletnout. "Ještě ne!" zvolal vzrušeně, ale věděl, že ten den se blíží. Pak se příd' největší lodi, jakou kdy lidé vybudovali, pozvedne a zamíří do prostoru mezi hvězdy. Hrozba Yevdů skončí, neboť nemají nic, čím by mohli takové kosmické lodi čelit.

Náhle Diddy pocítil prudkou touhu po domově. Sešel s kopce, nasnídal se v malém bufetu, nasedl do helikoptérového vozu a zamířil k domovu.

V ložnici Craig zaslechl, jak se venkovní dveře bytu otvírají. Vyběhl, ale byl příliš pomalý, neboť mezitím již Veda otvírala dveře.

"Nech ho, ať si odpočine," usmál se na ni, když ji odváděl ode dveří. Váhavě se nechala odvést, tentokrát ke své vlastní posteli.

Diddy kráčet obývacím pokojem ke svému pokoji, kde se svlékl a ulehl. Pod přikrývkou pocítil slabé chvění vzduchu, téměř neznatelné otřesy lůžka; i pod ním vibrovala podlaha v rytmu všudypřítomného Zvuku.

Diddy se unaveně usmál. Už nikdy ho nebude trápit záhada tohoto podivného jevu vycházejícího z Ohrady. Ten Zvuk ho bude provázet po celý život, neboť bude i nerozlučným průvodcem Lodí na její Velké cestě.

Usnul s vědomím, že Zvuk mu pomohl učinit první krůčky, aby se stal mužem, a že bez něho by mu stále něco chybělo.

*přeložil Miroslav Martan
ilustroval Jan Štěpánek*

Brian Lumley

Davidův červ

Profesor Lees - Mávní radiobiolog Kendallový jaderné elektrárny a výzkumné stanice - ukazoval synovi preparáty, které si před několika týdny připravil z rybníční a mořské vody v ozářených zkumavkách. Davidovi bylo jenom sedm, ale mnohému z toho, co mu jeho slavný otec říkal, už rozuměl.

"Podívej se," začal vysvětlovat profesor, když chlapec dychtivě nakoukl do mikroskopu. "To je *měňavka*, mrtvá, zahubená radiací. Vypadá skoro jako medúza. A toto..." vyměnil sklíčka ..." je malá rostlinka, které se říká *rozsvivka*. Taky je mrtvá -jako všechny, protože tvrdé záření živé organismy zabíjí..."

"A co je tohle," zeptal se David, když si vyměnil sklíčka sám.

"To je mladá ploštěnka. Mrňavé sladkovodní zvířátko. Žije v tůních a potocích. Zajímavý tvoreček. Tento druh má velice zvláštní vlastnosti. To je tak, když jedna ploštěnka sežere druhou..." David prudce zvedl hlavu a podíval se na otce. Ten se jeho výrazu zasmál. "Ale ne, nejsou to žádní kanibalové, aspoň bych neřekl, jenom když nějakou mrtvou ploštěnku rozkouskujeme a nakrmíme jí jinou. Ten živý červ potom 'zdědí' vědomosti toho, kterého sežral."

"Vědomosti?" podívil se David. "Ty ploštěnky jsou chytré?"

"Ne... *chytré* zrovna ne, ale dají se naučit jednoduché věci, třeba to, že pokles teploty znamená, že přišel čas krmení a podobně. A jak jsem řekl, když některá z nich zemře a my ji rozkouskujeme, tak všechno, co před smrtí věděla, přejde na ploštěnku, která ji sežere."

"A opravdu to nejsou kanibalové?" David se dál tvářil nevěřícně.

"Ale ne," vysvětloval trpělivě profesor. "Myslím, že by se určitě nežraly, kdyby *věděly*, čím se krmí - nejdřív jim je nasekáme!" Zamračil se. "Ale vlastně si úplně jistý nejsem... Kdybys chtěl, asi bys o nich mohl říct, že jsou to bezděční kanibalové. Je to důležité?"

Ale David už neposlouchal. Najednou jeho pozornost upoutal tvoreček pod mikroskopem.

"Pohnula se!"

"To asi ne, Davide... to se ti jenom tak zdá. *Nemohla* se pohnout, protože je mrtvá." Přesto vědec syna lehce odstrčil, aby se mohl podívat sám. Něco takového nebylo možné - ne, ovšemže ne. Od experimentu uběhly už tři týdny a celou tu dobu vzorky zkoumal, viděl, jak všechny hynou; a žádný z nich nejevil známky, že by se do něj život vracel. Teď už nemohl žít žádný. I kdyby je bez milosti

nezabilo dlouhé působení tvrdého záření, určitě by se to stalo při barvení a zakládání do sklíček. Ne, všechny vzorky byly mrtvé, byly to jen nicotné kousky želatiny...

Další den byla sobota a David nešel do školy. Z domu odešel brzy ráno s výmluvou, že jde chytat ryby do tůně. Brzy po jeho odchodu otec všechna sklíčka očistil a vůbec si nevšiml, že to s malíčkou ploštěnkou chybí - skončilo totiž v Davidově kapse.

David *věděl*, že viděl, jak se ploštěnka pod mikroskopem pohnula; ztuhle, trhaně, skoro jako slimák, kterého jednou večer před několika týdny připíchl na zahradě větvičkou k zemi..

Davidova tůň patřila jenom jemu. Byla na pozemku, který náležel k domu, daleko od cesty, v mlází, které ohraničovalo otcův pozemek. Vlastně to bylo vymleté koryto, devět měsíců v roce napájené přívaly rozvodňujícími potoky, který do něj ústil. Ryby tam byly, ale na svůj zahnutý špendlík David nikdy žádnou velkou nechytíl. Často nějakou zahlédl v rákosí - dokonce i velkou štika - ale jeho úlovky nebyly nikdy větší než nějaký ten čolek nebo bělice. Tu sobotu ani chytat ryby nechtěl; byla to jenom výmluva, aby ho maminka dolů k tůni pustila.

David byl opravdu velmi citlivý chlapec a představa, že ploštěnka mezi sklíčky je živá, bez ohledu na to, jak se jí to podařilo, ho děsila. Táta přece řekl, že je to sladkovodní, potoční tvor. David věřil, že jestli je živý, měl by dostat další šanci. Ponoření do vody, jeho přirozeného prostředí, ho mohlo vzpamatovat.

Položil sklíčko na kámen v té části tůně, kterou úplně nestínily okolní stromy, aby se tvor mohl těšit z té trochy slunce, která v pozdním létě ještě zbývala. Tak ho mohl pozorovat těsně pod hladinou. Skoro hodinu vydržel hlídat tu tečku na sklíčku, než ho to pomalu přestalo bavit. Pak se vrátil domů a zbytek dne strávil v knihovně - hltáním všeho, co se tam dalo o ploštěnkách najít.

Navzdory všemu, co tvrdily knihy, "Ploštík" (jak David tvora pokřtěl den poté, co byl svědkem, toho jak se odlepil od sklíčka a bezcílně odpлавал pryč) velmi neobvykle rostl. Místo aby dostával tvar červa s rýčovitou hlavou, začínal vypadat spíš jako měňavka. Byl to prostě beztvářý chuchvalec - v nejlepším případě zakulacený.

Někdo by se mohl zeptat: "Jak mohl David v tak velké tůni sledovat pohyb tak malého tvorečka?"

Odpověď je jednoduchá: Ploštík nezůstal malý dlouho. Ještě téhož rána, kdy se od sklíčka uvolnil, ztrojnásobil svou velikost: to znamená, že mnohonásobně *zvětšil* svou váhu na úkor ne tak *lstivých*, ještě menších *obyvatel* Davidovy tůně. Za den, za dva byl velký jako pingpongový míček a David si začal před cestou do školy přivstávat, aby ještě stihl seběhnout do mláží a podívat se, jak tvor vyrostl.

O dva týdny později nezbývala v tůni jediná bělice nebo koljuška a dokonce i počty mladých větších ryb rychle klesaly.

Davidovi se nikdy nepodařilo přijít na to, jak vlastně Ploštík plaval. Viděl, že nemá ploutve ani nic podobného, že nemá ani nožičky, a přitom i bez nich dokázal být poměrně hbitý - zejména poté, co si pochutnal na první větší rybě. Bylo poznat, co všechno ta abnormální ploštěnka od bělic "pochytila": jak lovit a schovávat se v rákosí, jak pomalu klesnout ke dnu, když se nablízku objevilo něco velkého, a podobné triky. On se Ploštík vlastně skrývat vůbec *nepotřeboval*, ale ještě o tom nevěděl; měl pouze zkušenosti (samozřejmě zděděné) od bělic a dalších ryb, které spořádal. Bělice jsou malé, proto musí být opatrné - a tak byl opatrný i Davidův červ. Ani od větších ryb toho moc nezískal, jen mu trochu narostlo sebevědomí a byl ve vodě rychlejší; přirozeně, neboť většina takových dospělých ryb sebou dovede pěkně hodit.

A když Ploštík ještě trochu povyroste, došlo k opravdu významné události.

Od jeho znovuzrození uplynulo právě pět týdnů, když dostal štika. David měl to štěstí, že byl při tom. Stará štika měla na Ploštíka už týden spadeno, ale radiací proměněnému červovi se dařilo vyhýbat se jí, dokud nenastal ten nejpříhodnější okamžik: dokud nebyli oba dva přibližně stejně velcí... aspoň objemem, když ne délkou.

David stál na břehu a obdivně si prohlížel Ploštíka, který se pomalu vlnil vodou. Vtom vyjela z rákosového houští ta ošklivá ryba a zabodla oči do té kulovité, šedobílé věci ve vodě. I Davidův červ měl oči, dvě, a téma si štika měřil stejně pozorně.

Z toho, co se stalo potom, zůstal chlapec vyjevený. Ryba obeplula svou otáčející se oběť kolem dokola, co nejtěsněji, a pak bleskově zaútočila, až se Davidovi z té rychlosti zatajil dech. Věděl o těch mazaných rybách snad všechno, hlavně to, jak mají silné čelisti a velké zuby. Jenže tahle štika nemusela mít zuby žádné a vyšlo by to nastejno, klidně to mohl být kaviárový sendvič - když šlo o Ploštíka! Ten se prostě *rozevřel*, jako by se v půlce po obvodě rozdělil, až si David, který to stále sledoval ze břehu, myslel, že se musí rozrhnout na dva kusy. Ale neroztrhl se. David zahlédl, jak kolem Ploštíkových útrob pochodují řady rašplovitých zubů, kmitajících jako pily - a pak se ty dvě téměř půlky sklaply na užaslou štika.

Vzápětí jako by Ploštík zešlel, div nevyskočil (nebo spíš nebyl vyhozen) z vody, jak sebou ta ryba v něm tloukla. Ale netrvalo to dlouho. Po několika málo vteřinách jeho teď spíše *protáhlý* tvar úplně znehybněl a pak se odkolébál do hloubky, kde Davidovi zmizel z očí, aby se z toho vyspal.

Další čtyři dny po této úžasné podívané se Davidův červ na místě svého znovuzrození neukázal. Trochu přšelo a potok se opět rozvodnil. Pro neobvykle zmutovanou ploštěnku to bylo jediné dobře, neboť v tůni už žádné další ryby nebyly. Vlastně tam nebylo skoro *nic* - přinejmenším do toho odpoledne, kdy štika svůj boj prohrála a liják zvedl hladinu vody v řece, aby se Hostíkem vypleněná tůň mohla zase zarybnit. Ta ošklivá, žalostně bezbranná ryba byla totiž posledním přirozeným obyvatelem, který v tůni zbyl. Až do toho deštěHby se o Davidově tůni dalo říct, že to byla nejsterilnější volná vodní plocha na celém světě, a byla by to pravda!

Asi je dobře, že většina rybářských povídaček je obvykle považována za to, čím zpravidla jsou, protože několik podivných zvěstí se během těch čtyř dnů od vody rozeslo a zdaleka ne všechny měly původ u těch nadšenců s prutem. Kdo ví, jak by to dopadlo, kdyby se opravdu někdo pokusil přijít těm pověstem na kloub?

Ploštíkovi se totiž vedlo výborně, díky za optání, a velice rychle do sebe vstřebal všechnu špatnost značného množství štik všech velikostí, jež se staly jeho snadnou kořistí. Doslova si je oblíbil. A taky pochytil trochu neracionálního nepřátelství od jednoho obzvlášť nepříjemného uštěkaného psíka, kterého pak jeho pán chodil ještě čtyři dny volat ze břehu a toho čtvrtého skončil až pozdě v noci.

Pátého dne ráno David přišel k tůni jako obvykle. Už skoro přestal doufat, že toho zvláštního tvora ještě někdy uvidí. Ploštík se ale vrátil a byl mnohem větší! Nejen že pořádně přibral, rozšířila se také jeho schopnost učit se. Toho psíka slupl jako malinu a ukázalo se, že jeho velice účinná živá soustava je jen o málo nadřazenější přirozenému talentu ke *sbrátnt* mozků...

Jenže na rozdíl od vzrůstu, který byl vidět na první pohled, nebyly jeho skryté vlastnosti tak patrné.

Když Ploštík vyplul z rákosí, David se nestačil divit, jak vyrostl. Měl teď víc než půl metru v průměru a horních pět centimetrů jeho houbovitého šedobílého těla vycínalo z vody ven. Oči byly těsně pod hladinou a vodnatě si prohlížely chlapce na břehu. Nebyly těžké uhadnout, co se odehrává v Ploštíkových složených rozumových buňkách... nebo v mozku... nebo v gangliích... nebo v bůhvíčern! To, jak se schovával v rákosí a jak obezřetně z něj vyplul, ještě odráželo pozůstalé charakteristiky dřívějšího bělicflího období; lesk ve zvláštních očích (jehož si David ve své nevinosti nevšiml) až podezřele připomínal skelnost, napjatost a podlost, jaká se dá najít v očích psů, kteří se plíží pošťákům za zády; a bylo tam i trochu velice opravdové a lačné *pozornosti*. Není zbytečné připomínat štika?

Ploštík vyjel na mělčinu a trochu splaskl, když se jeho tělo víc vynořilo a přišlo tak o část síly, která ho nadnášela. A David, bezelstný David se nechal oklamat a neviděl v tom, jak se k němu Ploštík blíží, nic nepřirozeného. Vždyť tomu ubožáčkovi zachránil život, ne? Neměl právo čekat, že mu Ploštík dá najevo své přátelství, ne-li dokonce vděčnost? Instinktivně natáhl ruku...

Jenže psi jsou zpravidla věrní pouze svým pánům - a bělice něco jako věrnost sotva znají, snad mezi sebou navzájem... Ale štiky? Štika je přece ryba notoricky nepřátelská, která nikdy nikomu neprojevila ani náznak vděčnosti...

Asi o půl hodiny později a o nějakých sto třicet metrů dál manželé Leesovi vstali a odebrali se do kuchyně, kde každé ráno snídali. V domě jako by silně páchla stojatá voda. Vědcova manželka, která šla první, zavěťřila, přičichla k lemu své noční košile, otevřela kuchyňské dveře a vešla dovnitř.

Ticho prořízl srdceryvný, nevěřící výkřik děsu a hned na to vpadl do kuchyně otevřenými dveřmi samotný profesor. Uviděl ženu, jak se bojácně krčí v koutě a krvácejícíma, podivně rozpuštěnými a houbovitými rukama se brání čemusi odpornému, vratkému.

Naštěstí byl Davidův otec muž činu, a tak ani okamžik neváhal, věděl, co má udělat. Jediným pohledem vyhodnotil ničivost Ploštíkových podivných kyselinových prostředků, vrhl se kupředu a strhl při tom za stolu vzorovaný ubrus. Přehodil jej přes tu natřásající se, v hrubých rysech kulatou zrudu na podlaze a vyhodil ji do vzduchu. Měl štěstí, že Ploštík o značnou část svého objemu přišel, jak z něj crčela voda cestou z tůně do domu, ale i tak byl těžký. Třemi rychlými kroky vědec překonal vzdálenost k velkým, starodávným kuchyňským kamnům, ve kterých hořelo celou noc. Když už cítil, jak ho kyselina pálí přes tenké plátno, kopnutím otevřel těžká železná dvířka, hodil ten houpavý, zuřivě pulsující náklad - ubrus a všechno, co bylo v něm - na řevavé uhlíky a rychle dvířka přibouchl. Manželka za jeho zády vykřikla cosi šíleného a omdlela. Téměř ve stejném okamžiku se dvířka rozletěla - přestože je zapíral kluzkou nohou - a těžce poraněný Ploštík vyskočil v syčícím oblaku jedovaté páry ven. Slizký, roztékající se, scvrklý a smrdutý tvor se opile, šíleně potácel po podlaze, jenže po několika vteřinách byl lapen podruhé, tentokrát do vědcova oblíbeného županu, a opět vhozen do ohně. Aby měl naprostou jistotu, tentokrát se Davidův otec zapřel do rozpálených železných dveří rukama a držel je pevně zavřeně. Zapřel se do nich celou vahou a nepovolil, dokud mu prsty a dlaně, beztak již osypané puchýři po kontaktu s Ploštíkovými zvláštními šťávami, nezčernaly a nepopraskaly. Až když tlak zevnitř ustal, tak své kouřící, těžce popálené ruce odtáhl.

Přestože svět kolem sebe viděl profesor Lees dost mlhavě, podařilo se mu roztočit kola dalšího dění. Jakmile bezprostřední panika opadla, zmocnila se ho jakási šoková letargie, ale navzdory tomu co nejlépe očistil manželce a sobě šumící ruce - byť to bylo tak bolestivé, že při tom málem omdlel - a pak se mu nějak podařilo přivolat policii.

Po další minutě, kdy stále ještě viděl kalně, ale vybavilo se mu něco z těch divných slov, která vykřikla jeho žena, ještě než omdlela, Davidův otec vyšel po schodech do patra, aby se po chlapci podíval. Když našel pokoj prázdný, znovu se vyburcoval k horečné aktivitě. Chvilí běhal po domě a vyvolával Davidovo jméno, a pak si

vzpomněl, že syn měl v posledním měsíci takový zvláštní zvyk - vstával brzo ráno a ještě před cestou do školy se chodil podívat k tůňce.

Právě když vycházel z domu, přijíždělo policejní auto. Zakřičel na dvojici seržantů, že manželku najdou v domě... a aby se o ni postarali. Pak, přestože na něj volali a dožadovali se vysvětlení, pospíchal k mlázi.

Policisty ten odporný pach, který se v neředěné koncentraci z domu linul, v první chvíli vyděsil, ale pak přemohli nevolnost, vnikli do domu a začali dělat, co bylo v jejich silách, aby paní Leesové pomohl. Lékař dorazil na místo jen o málo později. Okamžitě poznal, co se stalo - nebyl to první případ nehody s kyselinou. Nejistým policistům se příchodem zkušeného profesionála ulevilo a pustili se po vědcových stopách k tůni.

Našli ho, jak sedí na břehu a hlavu má složenou v chatrně ovázaných dlaních. Uviděl sklíčko položené v tůni na kámen a v mlhavém opojení si všiml podivné, udusané stopy v trávě mezi domem a křovím. A jelikož byl bystrý, poskládal si tyto zlomkovité skutečnosti k sobě a dospěl k nemožnému závěru...

Všechno to zapadalo do těch šílených slov, která vykřikla jeho žena, než omdlela. Když se k tomu teď vrátil, pochopil jednotlivé články řetězu. Už si *vzpomínal*, že mu z jedné sady zmizelo sklíčko. Vzpomínal si, jak David prohlásil, že ploštěnka na jednom sklíčku je živá.

Znenadání odtáhl od tváře jednu zafačovanou ruku a vrazil si ji do úst až po ovázané klouby prstů. Oči se mu na okamžik prudce rozšířily. Pak nechal obě ruce poklesnout a obrátil se k trpělivým policistům.

"Bože... bože... bože, *ach, bože!*" řekl potom. "Moje žena! Říkala... říkala..."

"Jistě, pane..." pomohl mu jeden z policistů, "co říkala?"

Profesor se bezděčně postavil. "Říkala, že... že to sedělo u snídaně - u stolu na Davidově židli - *a, prý to na ni zavolalo: Mami!*"

přeložil Petr Kotrle

Harry Harrison

Černá róba jdodávala soudci působivý vzhled a chromová dokonalost jeho lebky mu propůjčovala výraz vševědoucího. Jeho zvukný a pronikavý hlas zněl jako při posledním soudu..

"Carle Tritte, tento soud vás shledal vinným, že jste se 218. dne roku 2423 vědomě a nezákonně zmocnil výplat společnosti Marcrix v celkové částce 318 000 kreditů a pokusil jste se tyto peníze použít jako své vlastní. Rozsudek zní: dvacet let."

Černé kladívko dopadlo s důkladností zatloukáče pilotů a ozvěna toho zvuku duněla Carlovou hlavou. Dvacet roků. Odkrvenými prsty svíral zábradlí před lavicí obžalovaných a vzhlížel k soudcovým elektronickým očím. Možná, že jimi probleskovala soustrast, nikoli však slitování. Rozsudek byl předán a zaznamenán v Centrální paměti. Nebylo proti němu odvolání.

Čelní deska soudce se odklopila a z výstupu 'A' se bezhlučně vysunul píst. 318 000 kreditů, stále ještě v původních výplatních obálkách.

"Zde jsou peníze, které jste odcizil - postarejte se, aby byly vráceny správným lidem."

Caři se vyšoural ze soudní síně s pytlek lehce přehozeným přes rameno a cítil tupou beznaděj. Ulice venku se topila ve slunečním světle, které nevnímал. Byl skleslý a připadalo mu, že všechno zastíňují nejtemnější mi chmury.

V krku měl sucho a pálily ho oči. Kdyby nebyl dospělým občanem mužského pohlaví, starým 25 let, asi by se rozplakal. Ale pětadvacetiletí muži nepláčou. Místo toho několi krát polkl.

Odsouzen na dvacet let - tomu prostě nemohl uvěřit. *Proč já?* Proč ze všech lidí na světě musel dostat tak krutý trest právě *oni* Jeho vycvičené podvědomí vzápětí přispěchalo s odpovědí. *Protože jsi ukradl peníze.* Obrnil se proti té nepříjemné myšlence a klopýtal pryč.

Nevyplakané slzy propluly jeho očima zpět do nosu a odtud stekly do hrdla. Ve svém neštěstí zapomněl, kde se nachází, a lehce popotáhl. Pak si mocně odplivl.

Jakmile se slina dotkla neposkvrněného chodníku, ožil odpadkový koš vzdálený asi šest metrů od něj. Otočil se na neviditelných kolech a bezhlučně k němu vyrazil. V náhlé hrůze si Caři přitiskl pěst k ústům. Phliš pozdě na to, aby zadržel to, co již provedl.

Vysunula se ohebná ruka a v mžiku vyčistila chodník. Pak si koš přidržel jako mechanický Buddha a v jeho nitru se ozval reproduktor. Tichý kovový hlas se obrátil na Carla.

"Carle Tritte, vyměšování na veřejném prostranství jste porušil Místní nařízení č. bd-14-668. Trest činí dva dny. Váš celkový trest nyní čítá dvacet let a dva dny."

Za Carlem se zastavili dva další chodci a s otevřenými ústy naslouchali pronášeným slovům. Caři téměř dokázal číst v jejich myslích. *Odsouzený. Podívejte se na to! Dostal víc než dvacet let!* Vyvalili na něj své zraky ve směsi údivu a odporu.

Caři vyrazil pryč, pytel ho bouchal do zad a jeho tvář zrudla studem. Odsouzení na videu vždycky vypadali tak směšně. Jak padali a jak se chovali, když se jim neotvíraly dveře.

Ted' mu to tak směšné nepřípadalo.

Zbytek dne uběhl zahalen mlhou beznaděje.-Matně si vzpomínal na svou návštěvu společnosti Marcrix, když vracel ukradené peníze. Byli přívětiví a jemní a on prchal v rozpacích. Veškerá náklonnost světa nezvrátí jeho trest.

Poté bezcílně bloumal ulicemi, dokud se neunavil. Najednou zahlédl bar. Jasné světlo a oblaka dýmu uvnitř vyhlížely přívětivě a teple. Caři zatlačil na dveře a stiskl je znovu. To už se lidé uvnitř přestali bavit, ohlíželi se a pozorovali ho skrz sklo. Pak si vzpomněl na trest a pochopil, že dveře se mu neotevrou. Lidé uvnitř se rozesmáli a on utíkal pryč. Podařilo se mu uniknout bez zvýšení trestu.

Když konečně dorazil ke svému bytu, nešťastně a zklamaně vzdychl. Dveře se na jeho palec otevřely a zapadly za ním. Konečně nějaké útočiště.

Dokud si nevšiml zabalených a čekajících zavazadel.

Carlovo video se s hukotem probouzelo k životu. Nikdy předtím ho nenapadlo, že by mohlo být ovládáno z Centrály. Obrazovka zůstala temná, ale ozval se známý nakřáplý hlas Nápravné sekce.

"Byl vám připraven soubor oblečení a věcí vhodných pro odsouzeného. Vaše nová adresa je uvedena na zavazadlech. Ihned tam jděte."

To bylo příliš. Caři vytušil, že jeho fotoaparát, jeho knihy a jeho modely raket - a stovky dalších maličkostí, které pro něj cosi znamenaly - nejsou v těchto zavazadlech obsaženy. Vběhl do kuchyně a pokoušel se vypáčit vzpírající se dveře. Z reproduktoru umístěného nad sporákem se ozval hlas.

"Právě zde překračujete zákon. Když okamžitě přestanete, váš trest nebude zvýšen."

Nevšiml si těch slov, nechtěl je slyšet. Třesoucími se prsty otevřel skříňku a sáhl dozadu pro láhev whisky. Láhev opalizující tekutiny mu proklouzla mezi prsty a unikla propadlístěm, kterého si nikdy předtím nevšiml.

Vyklopýtal do předsíně, kde se před ním rózburácel hlas. Dalšíh pět dní za pokus o získání alkoholických nápojů. Carlovi to bylo naprosto jedno.

Taxíky a autobusy mu nezastavovaly a turniket podzemky vyplivl jeho minci zpět, jako by to bylo něco

nestravitelného. Nakonec se vlekl pěšky tu dlouhou vzdálenost k novému bytu nacházejícímu se v části města, o jejíž existenci neměl dosud ani potuchy.

Z ulic, ve které měl přebývat, čísla vypočítaná odměřenost. Rozbité chodníky a zašlá světla pouličních lamp. Zaprášené pavučiny vyplňující každé zákoutí dodávaly místu na sešlosti. Aby se dostal ke svému pokoji, musel vystoupat dvě poschodí po kymácejícím se schodišti, jehož každý stupeň skřípal rozdílným zvukem. Aniž by si rozsvítil, postavil zavazadla a tápal místností. Holeněmi narazil do kovové palandy, na kterou se s potěšením složil. Vzápětí jej uspala blažená únava.

Když se ráno probudil, nechtělo se mu otevřít oči. Snažil se přesvědčit, že to byla jen noční můra, které se už nemusí obávat. Ale chladný vzduch v pokoji a šedé světlo pronikající jeho víčky tvrdily opak. S povzdechem opustil fantazii a rozhlédl se po svém novém domově.

Byl čistý - a to bylo jediné, co se o něm dalo říci. Postel, jedna židle a vestavěný prádelník - to byl všechn nábytek. Od stropu visela osamocená nesutinná žárovka. Proti němu na zdi byl velký kovový kalendář. Ukazoval: *20 roků, 5 dní, 17 hodin, 25 minut*. Během doby, kdy se na něj díval, ozvalo se v kalendáři tiché cvaknutí a poslední číslovka se změnila na 24. Čarí byl natolik vyčerpán pocit z předešlého dne, že mu to bylo jedno. Stále ještě byl otupen velikostí změny, která se s ním udala. Rozmrzele zamžoural a usedl zpět na lůžko, aby byl vzápětí vyburcován hlasem hřímajícím ze zdi.

"Ve veřejné stravovně v patře nad vámi je právě podávána snídaně. Máte na to deset minut." Ten známý hlas vycházel z ohromného reproduktoru o průměru nejméně půldruhého metru. Čarí bez přemýšlení uposlechl.

Jídlo bylo nijaké, ale zasytilo. V jídelně byli další muži a ženy, všichni zaujatí jen svým jídlem. Okamžitě poznal, že jsou také odsouzení. V tu chvíli sklopil zrak k svému tácu a do svého pokoje se vracel rychle.

Když vcházel dovnitř, zaměřila se na něj kamera umístěná nad reproduktorem. Jak kráčel po místnosti, sledovala ho jako hlaveň pušky. Stejně jako reproduktor, byla 1 kamera největší, jakou kdy viděl - kovová trubka zakončená skleněným okem velkým jako pěst. Odsouzený je sám, nikdy však nemá soukromí.

Když se reproduktor znenadání rozburácel, trhlo to s ním.

"Do nového zaměstnání nastupujete dnes v 18:00. Zde je adresa." Z automatu pod kalendářem se vysunula kartička a dopadla na podlahu. Čarí se musel sklonit a pracně ji zachytit nehty, aby ji zvedl. Adresa mu nic neříkala.

Do začátku směny mu zbývala ještě spousta času a on neměl co na práci. Kavalec byl blízko a zval jej, a tak si na něj Čarí lehl.

Proč ukradl ty zatracené výplaty? Znal odpověď. Protože toužil po věcech, které by si s platem telefonní technika nemohl nikdy dovolit. Připadalo mu to tak snadné, tak dokonalé. Proklínal ten okamžik, kdy ho to napadlo. Stále ho šízíraly vzpomínky.

Bylo to rutinní připojování linek v administrativní budově. Když tam šel poprvé, byl sám, na předběžnou prohlídku robota nepotřeboval. Telefonní vedení bylo v obslužné chodbě sousedící se vstupní halou. Jeho klíč mu uvolnil průchod nenápadnými dveřmi. Rozsvítil. Bludiště drátů a spojovacích můstek pokrývalo jednu stěnu a napojovalo se na kabely, které mizely kdesi dole. Čarí rozložil schéma

a začal projíždět vodiče. Jako nejvhodnější místo k upevnění nových skříní mu připadala zadní zeď, a tak na ni zaklepal, aby zjistil, jestli udrží velké skoby. Byla dutá.

Nejdříve pocítil nespokojenost. Když bude muset nastavovat kabely, bude práce nejméně dvakrát tak namáhavá. Pak pocítil záchvěv zvědavosti, za jakým účelem tam ta stěna stojí. Bližším ohledáním zjistil, že je to jen deska sestavená z jednotlivých dílců pospojovaných svlaky. Šroubovákem vydoloval jednu část a spatřil něco, co vypadalo jako ocelové plechy upevněné v rámu. Neměl potuchy, k čemu to může sloužit, a ani neměl pocit zadostiučinění z ukojené zvědavosti. Zasadil panel na původní místo a pokračoval v práci. Po několika hodinách pohlédl na hodinky, upustil nářadí a odešel na oběd.

První, čeho si všiml při vstupu do haly, byl vozík banky.

Jak jej míjel v těsné blízkosti, mimoděk si povšiml dvou strážných, kteří brali z vozíku nadité obálky a ukládali je do bezpečnostních schránek ve zdi. Do každé skříňky jednu obálku, potom klapnutí zavíraných dvířek. Vyjma chvilkového zamrazení při pohledu na všechny ty peníze Čarí nijak nereagoval.

Až když se vracel z oběda, náhle se zarazil, jak ho něco napadlo. Na zlomek vteřiny se zastavil, pak pokračoval v chůzi. Nikdo si ho nevšiml. Když vstupoval do chodby, pohlédl po očku na poslíčka otvírajícího jednu ze schránek. Když za sebou zavřel dveře a zrakem porovnal postavení zdi, věděl Čarí, že se nemýlí.

To, o čem si myslel, že je kovový rám vyplněný plechy, byly ve skutečnosti zadní stěny schránek a jejich podpěrná kostra. Skříňky, důkladně střežené z haly, měly nechráněné zadní stěny přístupné z obslužné chodby.

Okamžitě pochopil, že teď nesmí dělat nic, co by mohlo vzbudit podezření. Přesvědčil se ale, že servisní roboti vcházejí druhým koncem chodby vedoucím do opuštěného přístřešku v zadní části budovy, který důkladně prozkoumal. Přinutil se, aby na schránky zapomněl alespoň po dobu šesti týdnů.

Potom začal postupovat podle svého plánu. Náhodná pozorování v různých časech mu dodala všechny podklady, které potřeboval. Schránky obsahovaly výplaty pro mnoho velkých společností sídlících v budově. Bankovní zřízení ukládali peníze každý pátek v poledne. Obálky nebyly vyzvedávány dříve než po jedné odpoledne. Čarí vypořoval tu podle něj nejučinnější obálku a podřídil tomu své plány.

Všechno šlo jako na drátkách. V pátek, za deset dvanáct, dokončil svou práci a odešel. Odnášel si brašnu s nářadím. Přesně za deset minut nepozorovaně vstoupil do chodby zadním vchodem. Ruce měl v průhledných a téměř neviditelných rukavicích. Ve 12:10 už měl odkrytou desku a hrot dlouhého šroubováku přitisknutý k zadní stěně schránek; držadlo šroubováku opřené o kost za uchem. Zvuk zavíraných dvířek utichl, takže věděl, že zřízení skončili svou práci a odešli.

Hrot plamene svářečky se zakusoval do ocelové desky jako do másla. Vykrojil úhledný kruh kovu a vytáhl ho ven. Uhasil doutnající obálku a vložil ji do další, kterou vyndal z brašny. Ta byla opatřena známkou a nadepsána jeho adresou. Minutu po opuštění budovy bude v poště a on bude bohatý.

Opatrně ukládal všechny nástroje a obálku zpátky do brašny a vyrazil pryč. Přesně ve 12:35 opustil zadní východ z chodby a zamkl za sebou. Přístřešek byl stále prázdný, a tak obětoval několik dalších vteřin na odjištění dveří

nástrojem vyndaným z kapsy. Klíče k těmhle dveřím měla sice spousta lidí, ale nevádí, když se okruh podezřelých trošku rozšíří.

Když vycházel na ulici, pohvizdoval si.

Vtom ho chytil za ruku člen Pořádkové jednotky.

"Zatýkám vás pro krádež," sdělil mu důstojník chladně.

Úlekem se zastavil jako přimrazen a přál si, aby se mu ve stejném okamžiku zastavilo stejně tak i srdce. Nikdy nepočítal s tím, že by ho mohli chytit, a nikdy neuvažoval o možných následcích. Strachem a studem klopýtl, když jej policista vedl k vozu. Dav tomu přihlížel s údivem a zděšením.

Když byl jeho případ vyšetřen, poněkud pozdě zjistil, kde udělal chybu. Kvůli vodičům a vodoinstalaci byla chodba střežena infračervenými tepelnými čidly. Žár jeho autogenu spustil poplach a služba v Požární centrále nahlédla do chodby jednou z kamer. Očekávala, že spatří zkrat, a byla poněkud překvapena pohledem na Carla vybírajícího peníze. Její překvapení jí nezabránilo v tom, aby uvědomila policii. Caři polykal nadávky.

Drsný hlas z reproduktoru přetřhl Čadovy nepříjemné vzpomínky.

"Je 17:30. Je čas na cestu do zaměstnání."

Caři si unaveně obul boty. Zkontroloval adresu a vyrazil za novou prací. Pěšky mu to tam trvalo téměř celou půlhoдинu. Nebyl ani trochu překvapen, když se ukázalo, že na oné adrese sídlí Technické služby.

"Dostaneš se do toho rychle," sdělil mu postarší a opotřebovaný parták. "Stačí, když si projdeš tenhle se-

znam a zapamatuješ si, kde co hledat. Tvůj nákladák přijede za chvíli."

Seznam byl ve skutečnosti tlustým svazkem seznamů obsahujícím všechny druhy odpadních surovin. Vypadalo to, že kniha zahrnuje všechno na světě, co může být odhozeno. A každá položka měla přiřazené označení. Byla to čísla od 1 do 13 a vypadalo to, že hlavní význam svazku spočíval právě v nich. Zatímco Caři přemítal nad jejich účelem, ozval se hluk výkonného motoru. Olbřímí nákladák řízený robotem vyjel na rampu a zastavil vedle něj.

"Popelářský auto," řekl parták unaveně. "Je celý tvoje."

Caři věděl, že existují popelářské vozy, nikdy ale žádný neviděl. Byl to baňatý, lesklý válec dlouhý přes dvacet metrů. Robořidič byl vestavěn do kabiny. Třicet dalších robotů stálo na stupačkách po stranách. Parták ho zavedl k zadku auta a ukázal na *zívající* tlamu vstupního koše.

"Roboti sbírají odpadky a házejí je sem," vysvětloval. "Potom zmáčkneš jeden z těchto třinácti knoflíků podle toho, co hodili do jednoho z třinácti kontejnerů v nákladáku. Jsou to jen obyčejný sběrací roboti a ne moc chytrý, ale stačí to na to, aby rozeznali většinu z toho, co najdou. Ale ne vždycky. To je důvod, proč jsi tady v tyhle budce."

Pokřiveným palcem ukázal na prosklenou krychli zvedající se nad zadní částí vozu. Uvnitř byla vypořádkovaná sedačka a proti ní pult s třinácti tlačítky.

"Ty budeš sedět tady, pěkně v pohodlíčku, abych tak řek, jako veš v kožichu, připravenej konat svoji povinnost, kdykoli to bude potřeba. To znamená, když některý z robotů najde něco, co nedokáže hned zařadit. Pak to položí na mísu před tvým oknem. Ty se na to pořádně

podíváš, když si nejseš jistě, najdeš v seznamu příslušnou skupinu a zmáčkneš správné tlačítko. A to je všechno. Ze začátku se ti to může zdát složité, ale brzy do toho vnikneš."

"Hm, už teď mi to připadá hrozně složité," řekl Caři a s podivným pocitem v útrokách lezl do věžičky, "ale budu se snažit, abych si zvykl."

Váha jeho těla sepnula kontakt skrytý v sedačce a auto vyrazilo vpřed. Jak vjížděl do tmy, Caři sedící ve své průhledné kukani na zádi nákladáku se nakvašeně mračil dolů na cestu odvíjející se pomalu od kol.

Byla to nepředstavitelná nuda. Popelářský vůz ujížděl naprogramovanou trasou procházející obchodními a dopravními cestami města. V tuto noční hodinu projíždělo kolem několik dalších nákladáků, všechny řízené roboty. Caři nespátl žádnou lidskou bytost. Jako chroust v krabici. Lidská blecha zmítaná proudy uvnitř propracované mašinerie města. Každou chvíli se auto zastavilo, roboti seskákali na zem a po chvíli se vrátili se svými úlovy. Kontejnery zaduněly, roboti vylezli zpátky na stupačky a auto kousek popojelo.

Uplynula hodina, než měl první příležitost rozhodnout. Jeden robot se váhavě zarazil, na chvíli zastavil kola a pak do Carlovy mísy hodil mrtvou kočku. Caři na ni zděšeně zíral. Kočka mu oplácela pohled rozšířenýma, nevidoucima očima, s pysky ohrnutými do krutého šklebu. Byla to první mrtvola, kterou kdy Caři viděl. Na kočku spadlo něco těžkého, co slisovalo její dolní část na tloušťku papíru. S přemáháním odvrátil zrak a rozevřel knihu.

Knoflíky... Koberce... Kočky (mrtvé)... Ano, dokonale mrtvé. Bylo tam číslo nádoby. Devět. Jedna nádoba pro každý život. Po devátém životě - devátý kontejner. Ta myšlenka ho příliš nerozveselila. Prudce udeřil do tlačítka s číslem 9 a kočka mizící ze záběru naposledy zamávala tlapkou. Potlačil nutkání mávnouti opětovat.

Po té příhodě s kočkou následovala na dlouho zlomyslná nuda. Hodiny zvolna mýjely a jeho mísa byla stále prázdná. Auto popojelo dopředu a zastavilo. Dopředu a zastavilo. Ten pohyb jím kolébal a unavoval ho. Stulil se, hlavu položil jemně na seznam všemožného odpadu a zavřel oči.

"Není dovoleno spát při práci. Toto je první varování."

Byl vylekán tím nenáviděným známým hlasem, který mu zaburácel za hlavou. Nevšiml si očka a reproduktoru vedle dveří. Dokonce i tady, na nekonečné pouti v popelářském voze, byl sledován tím strojem. Vzkypělá žluč ho držela vzhůru po celý zbytek směny.

Od té chvíle dny přicházely a odcházely v šedé rutině a ohromný kalendář na zdi v jeho pokoji odečítal a odečítal. Šlo to ale příliš pomalu. Nyní ukazoval 19 roků, 322 dní, 8 hodin, 16 minut. Hrozně pomalu. Život pro něj ztrácel význam. Jako odsouzený měl jen málo možností, co dělat ve volném čase. Všechny druhy zábavy pro něj byly nedostupné. V knihovně měl přístup - postranním vchodem - pouze do vymezené části. Jednou jedinkrát tam zašel, listoval mravoučnými texty a dějinami morálky, aby se tam již nikdy nevrátil.

Každou noc chodil do práce. Po návratu spal tak dlouho, jak to jen šlo. Po probuzení zůstal ležet na kavalci, kouřil cigarety ze svého skrovného přídelu a naslouchal vteřinám odkapávajícím z jeho trestu.

Caři se snažil přesvědčit se, že takovým způsobem dokáže strávit dvacet let. Ale vzrůstající tlak v žaludku tvrdil pravý opak.

To bylo před onou nehodou. Ta nehoda všechno změnila.

NOC jako každá jiná. Popelářské auto zastavilo v průmyslové zóně a roboti vyrazili na lov. Nedaleko postávala dálková cisterna čerpající za pomoci ohebné hadice jakousi kapalinu. Caři si toho znuděně povšiml jen proto, že v kabině řidiče seděl člověk. To znamenalo, že náklad je nějakým způsobem nebezpečný. Robořidiči totiž podle zákona nesměli takové náklady přepravovat. Zaznamenal, že řidič otevřel dveře a chystal se vystupovat. Když už byl skoro venku, na něco si vzpomněl, otočil se a naklonil se dovnitř.

Na okamžik se přitom dotkl startéru. Protože byla zařazená rychlost, nákladák popojel kousek dopředu. Řidič startér okamžitě pustil, ale bylo už příliš pozdě.

Pohyb stačil k napnutí hadice. Narovnála se - opěrné rameno se naklonilo - a potom se vysmekla ze spojky v nádrži. Hadice sebou házela na všechny strany a zkrápěla přední část nákladáku nazelenalou kapalinou tak dlouho, než automatický ventil vypnul přívod.

To trvalo jen chvíli. Řidič se otočil a strnule zíral hrůzou rozšířenýma očima na kapalinu zkrápějící v jemném poprasku jeho vozidlo.

S hukotem se prudce vzňala a celý předek vozu se ocitl v plamenech. Řidiče nebylo za ohnivou clonou vidět.

Před tím, než byl odsouzen, pracoval Caři za pomoci robotů. Věděl, co a jakým způsobem říci, aby byl okamžitě uposlechnut. Vyskočil ze své kostky, poplácal jednoho z robotů po kovovém rameni a vykřikl rozkaz. Robot zahodil koš, který právě vysypával, vyrazil nejvyšší rychlostí k cisterně a vnořil se do plamenů.

Mnohem důležitější než řidič bylo otevřené víko nádrže. Kdyby se plameny dostaly dovnitř, vybuchne celý nákladák - a zaplaví ulici hořlavou kapalinou.

Robot stoupal po žebříku na boku cisterny, obalený plameny. Hořící ruka sáhla nahoru a přibouchla samozajistující se víko. Robot začal sestupovat zpět do plamenů, a náhle ztuhl, jak sálající žár spálil jeho řídicí jednotku. Několik vteřin se chvěl jako člověk trpící bolestí, potom se zhroutil. Bylo po něm.

Caři běžel k cisterně a naváděl další dva ze svých svěřenců. Plameny stále olizovaly kabinu a pronikaly dovnitř pootevřenými dvířky. Zevnitř vycházelo tlumené skučení. Pod Carlovým vedením jeden z robotů otevřel dveře a druhý pronikl dovnitř. Nadvackrát ohnutý, chránící mužovo tělo svým vlastním, vytahoval robot řidiče ven. Plameny spálily jeho nohy do beztvaré masy a jeho oděv hořel. Když robot řidiče vynesl, udusil Caři plameny holýma rukama.

Ve chvíli, kdy začalo hořet, probudily se automatické hlásiče. Požárníci a záchranáři dorazili na scénu vzápětí. Když přijížděli, Caři právě pacifikoval poslední z plamenů na mužově bezduchem těle. Záplava pěny okamžitě zadusila požár. Sanitka zabrzdila a vyrazili z ní dva robonosiči. Následoval je lidský doktor. Pohlédl na popeleného řidiče a hvízdal.

"Skoro upečený!"

Od sanitáka si vzal tlakovou nádobku a na řidičovy nohy nanášel želatinovou ochrannou vrstvu. Než skončil, druhý robot rozevřel brašnu a nabídl ji lékaři. Ten rychle cosi nastavil na víceúčelové stříkačce a dal řidiči injekci. Všechno se dělo velmi rychle a účelně.

Jakmile sanitáři naložili popáleného řidiče do sanitky, vůz vyrazil. Doktor do své příruční vysílačky zamumlal pokyny do nemocnice. Teprve potom se začal věnovat Carlovi.

"Podíváme se na ty ruce," řekl.

Všechno se udalo s takovou rychlostí, že si Caři vůbec nevšiml svých popálenin. Teprve teď sklopil zrak na svou seškvářenou kůži a pocítil ostrou bolest. Z obličeje mu crčela krev a on se zapotácel.

"Jen klid," ozval se doktor a pomohl mu posadit se na zem. "Není to tak hrozné, jak to vypadá. Za pár dní na nich budete mít novou kůži." Zatímco mluvil, jeho ruce se činily a Caři náhle pocítil bodnutí jehly v ruce. Bolest se rozplynula.

Po té injekci viděl všechno jako v mlze. Matně si pamatoval, že ho policejním autem vezli do nemocnice. Potom příjemné pohodlí chladivého lůžka. Potom asi dostal druhou dávku, protože další, co si pamatoval, bylo ráno.

Ten týden v nemocnici byla pro Carla něco jako dovolená. Personál buď to nic nevěděl o tom, že je odsouzený, a nebo tomu nepokládal žádný význam. Bylo o něj pečováno jako o všechny ostatní pacienty. Zatímco urychlované štěpy pokrývaly jeho ruce a předloktí novou pokožkou, odpočíval v přepychu měkkého lůžka a pestré stravy. Stejně léky, které tišily bolest, plašily jeho myšlenky na návrat do vnějšího světa. Také ho potěšilo, když se dozvěděl, že popálený řidič se z toho dostane.

Osmého dne ráno si dermatolog prohlédl novou pokožku a usmál se: "Dobře se nám to hojí, Tritte," řekl. "Asi nás dnes opustíte. Řeknu jim, aby vyplnili formuláře, a pošlu pro vaše oblečení."

Carlovi se vrátil známý tlak v žaludku, když si představil to, co na něj čeká venku. Teď, když byl několik dní mimo, to pro něj bylo dvakrát těžší. Ale asi se nedalo nic dělat. Oblékal se, jak nejpomaleji dovedl, natahuje čas, který mu ještě zbýval, co možná nejdéle.

Když vykročil chodbou pryč, jedna sestřička na něj zamávala: "Pan Skarvy by vás rád viděl - je tady."

Skarvy. Tak se jmenoval řidič cisterny. Caři šel za ní do pokoje, ve kterém na posteli seděl popálený řidič. Jeho velké tělo vypadalo nějak divně, dokud si Caři neuvědomil, že pod pokrývkou scházejí dva hrboły. Ten muž neměl nohy.

"Ufízli mi je obě pod kolenem," řekl Skarvy, když si všiml Carlova pohledu. Usmál se. "Nedělejte si s tím starosti. Mně to vůbec nevadí. Vypěstovali pro mě regenerační rouby a říkají, že do roka budu mít zase nohy jako nové. Takže jsem v pohodě. Je to lepší, než být v tom nákladáku a smažit se ve vlastní šťávě." S vyrovnaným výrazem ve tváři se napřímil na posteli.

"Ukázali mi záběry, které získali požárníci z jedné z kamer zaměřených na to místo. Viděl jsem všechno. Kuckal jsem smíchy, když jsem se viděl ve chvíli, kdy jste mě z toho dostal." Napřáhl svalnatou ruku a potřásl Carfovou. "Děkuji vám za to, co jste udělal. Zachoval jste se jako chlap." Caři se zmohl jen na přihlouplý úsměv.

"Rád vám potřesu pravici," pronesl Skarvy. "I když jste odsouzený."

Caři uvolnil stisk a odešel. Nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Uplynulý týden byl jako sen. A pěkně hloupý. Stále byl trestancem a bude jím ještě mnoho let. Vyvrhel společnosti, kterou nikdy neopustil.

Když otevřel dveře svého šedého pokoje, ozval se z reproduktoru známý hlas.

"Carle Tritte. Zameškal jste sedm dní svého pracovního zařazení, navíc ještě jeden den jste odpracoval pouze částečně. Tento čas by normálně nebyl odečten z vašeho trestu. Existuje však precedens, který tento odečet umožňuje a který bude uplatněn ve vašem případě." Rozhodnutí bylo vykonáno, čísla na jeho kalendáři se rychle měnila.

"Mockrát dekuji," řekl Caři a těžce dopadl na svůj kavalec. Monotonní prázdný hlas si nevšiml jeho poznámek apod.

"Dále vám byla přidělena odměna. Podle Pravidel pro snižování trestu je váš čin osobní statečností, nasazení vlastního života při záchráně jiného, uznán jako veřejně prospěšný a také tak ohodnocen. Odměna činí tři roky z vašeho trestu."

Caři byl opět na nohou a nevěřičně zíral na reproduktor. Byl to nějaký uskok? Pak viděl, že se mechanismus jeho kalendáře rozvrčel a čísla roků se pomalu přetáčela. 18 ... 17... 16 ... Vřčení ustalo.

Už je to tak. Tři roky jeho trestu. Nemohl tomu uvěřit - čísla však dokazovala, že je to pravda.

"Nápravná sekce!" řval. "Poslouchejte! Co se stalo? Jak může být trest snížen nějakou premií? Nikdy dřív jsem o tom neslyšel."

"O snižování trestu se ve veřejném životě nikdy nehovoří," odpověděl plynule reproduktor. "Možnost zmírňování trestu by mohla vést lidi k porušování zákonů. V normálních případech se odsouzený dozví o možnostech snížení trestu až po odpykání jednoho jroku. Váš případ je výjimečný, protože váš trest byl zmírněn před uplynutím této lhůty."

"Jak se můžu dozvědět víc o možnostech snížení trestu?" zeptal se Caři nazlobeně.

Reproduktor chvíli jen hučel, pak se opět ozval hlas. "Vaším Kurátorem je pan Prisbi. On vám poskytne všechny informace. Máte u něj smluvenou návštěvu zítra ve 13:00. Zde je jeho adresa."

Ve stroji cvaklo a vyplivl kartičku. Tentokrát to Caři čekal, takže ji zachytil dříve, než dopadla na podlahu. Držel ji opatrně, téměř s láskou. Od jeho trestu byly odečteny tři roky a zítra se dozví, jakým způsobem je možno trest dále zmírnit.

Ovšemže přišel brzy. Téměř o celou hodinu dříve, než musel. Robosekretarka jej nechala sedět v předpokojí až do přesného času jeho návštěvy. Když konečně uslyšel cvaknutí odjišťovaných dveří, téměř dovnitř vběhl. Přinutil se, aby šel pomalu, a tak vešel do kanceláře.

Kurátor Prisbi připomínal naloženou rybu zírající ze dna sklenice. Byl neuvěřitelně tlustý, měl mrtvolně bledou kůži a rozplzlé rysy, připomínající vlny kytu vystupující z tučného podloží. Jeho oči byly zvětšené panenky strnule hledící skrz skla brýlí téměř tak tlustá, jako široká. Ve světě kontaktních čoček byl jeho zrak tak špatný, že nemohl být napraven tenkými blankami čoček. Místo toho nosil silně zarámované brýle nebezpečně se kymácející na jeho odulém nose.

Když Caři vešel do dveří, Prisbi se ani neusmál, ani nic neřekl. Zrak upíral na Carla procházejícího místností. Ty oči připomínaly Carlovi videokamery, které se naučil nenávidět, a tak tu myšlenku ze sebe setřásl.

"Jmenuji se..." spustil.

"Znám vaše jméno, Tritte," zavrčel Prisbi. Jeho hlas zněl příliš drsně na to, že vycházel z tak měkkých rtů. "Posad'te se na tuhle židli." Sklonil pero ve směru kovové židle stojící proti jeho stolu.

Caři usedl a ihned odvrátil zrak od silného světla namířeného přímo do jeho tváře. Pokusil se posunout židli dozadu, poznal však, že je připevněna k podlaze. A tak se usadil a vyčkával, až Prisbi začne.

Prisbi se konečně uráčil pozvednout svůj skelný zrak a uchopil složku ležící na stole. Než začal mluvit, probíral se ji celou minutu.

"Velice divný případ, Tritte," uráčil se konečně. "Musím se vám svěřit, že se mi to vůbec nelíbí. Ani nechápu, proč vám Sekce umožnila přijít za mnou. Ale když už jste tady, řekněte mi proč."

Nebyl důvod ke smíchu. Caři se přesto usmál. "Byl jsem totiž odměněn snížením trestu o tři roky. A tehdy jsem se dozvěděl o možnosti snižování trestu. Sekce mě sem poslala a sdělila mi, že se od vás dozvím víc."

"Zbytečně ztrácíme čas," odpověděl Prisbi a hodil papíry zpět na stůl. "Trest vám může být snížen nejdříve po uplynutí jednoho roku. Zbývá vám ještě skoro deset měsíců. Pak za mnou přijďte a já vám to vysvětlím. Teď můžete jít."

Caři se ani nepohnul. Ruce měl pevně sevřené na klíně, jak se snažil ovládat. Přimhouřil oči do světla a sledoval Prisbiho neosobní tvář.

"Ale vždyť už mi *byl* snížen trest. To je možná důvod, proč mě sem Sekce poslala."

"Nepokoušejte se mě učit zákony," zvýšil Prisbi svůj ledový hlas. "Na to jsem tady já. Dobrá, vysvětlím vám to. I když to pro vás stejně nemá žádný význam. Po uplynutí jednoho roku vašeho trestu - *skutečného* roku *odpracovaného* v určeném zaměstnání - máte nárok na zkrácení. Můžete se ucházet o práci ohodnocenou časovou premií. Taková nebezpečná zaměstnání, jako je oprava družic, snižují váš trest o dva dny za každý odpracovaný den. V jaderném průmyslu jsou dokonce zaměstnání vynášející zkrácení o tři dny za jeden odsloužený, ale těch je málo. V takových případech pomáhá odsouzený jak sobě, tak společnosti, a navíc si vštěpuje společenské normy. Na vás se to ale prozatím nevztahuje."

"Proč?" Caři se postavil a bušil do stolu svýma stále ještě jemnýmamkami. "Proč musím odsloužit celý rok při té hloupé, ubíjející práci? Je to úplný přežitek, vytvořený k týrání a nedávající nic. Celá moje denní práce může být vykonána ve triech vteřinách robotem na základně. Tohle nazýváte učením se společenských norem? Potupná, nudná práce, která -"

"Sedněte si, Tritte," zařval Prisbi vysokým, přeskačujícím hláskem. "Uvědomujete si, kde jste? Kdo jsem já? Poradím vám. Neříkejte nic kromě *ano*, *pane* nebo *ne*, *pane*. Říkám vám, že nejdříve musíte odpracovat první rok, a pak se sem teprve můžete vrátit. To je rozkaz."

"Tvrdím, že se mýlíte," vykřikl Caři. "Poženu to výš - půjdu za vašimi nadřízenými - nemáte právo takhle rozhodovat o mém životě!"

Prisbi si také stoupl a tváří se mu přelévala grimasa vzdáleně připomínající úsměv. Hulákal na Carla.

"Nemůžete jít za nikým vyšším, ani si kdekoli stěžovat - já mám poslední slovo! Rozumíte? *Přikazuji vám, co máte dělat*. Když jsem řekl, abyste pracoval - budete pracovat. Rozumíte? Chápete, co s vámi *Tmůžu* udělat?" Na jeho tučných rtech se objevila pěna. "Říkám vám, že jste na mě

křičel, mluvil jste hrubě a urážel mě! Váš případ mě už nudí!"

Prisbi šátral po pracovní desce, až našel mikrofon. Trásl se, zvedl ho k ústům a stiskl tlačítko.

"Hovoří Kurátor Prisbi. Za konání odsouzeného proti Kurátorovi doporučuji, aby byl Carlu Trítovi zvýšen trest o jeden týden."

Odpověď na sebe nenechala čekat. Reprodukter Nápravné sekce umístěný na stěně promluvil svým obvyklým neutrálním hlasem. "Trest pozměněn, Carle Tritte, k vašemu trestu bylo připočteno sedm dní, takže nyní vám zbývá šestnáct let.."

Slova proudiva dál, Caři ale neposlouchal. Před očima měl rudo vzteky. Jediná věc na celém světě, která ho právě zajímala, byla slizká bledá tvář Kurátora Prisbiho.

"To jste neměl dělat," vypravil ze sebe konečně. "Neměl jste mi přitěžovat. Od vás se očekává, že mi budete pomáhat." Carla náhle osvítilo pochopem. "Ale vy mi nechcete pomáhat, že? Líbí se vám hra na Boha s odsouzenými, když svíráte jejich životy ve svých rukou -"

Jeho hlas byl přehlušen Prisbim, který opět hulákal do mikrofonu ... *bezdůvodné napadení ... doporučuji zvýšit Carlu Trítovi trest o jeden měsíc...* Caři-slyšel, co říká, už mu to však bylo jedno. Hodně se snažil, aby se přizpůsobil. Nedokázal v tom však pokračovat. Nenáviděl ten systém, způsob, jakým byl sestaven, mechanismus, který ho násilím udržuje. A ze všeho nejvíc nenáviděl toho před sebou, který byl zástupcem celé té nechutné masy. Nakonec, jako výsledek celého jeho snažení, měl na dosah ruky toho sukovitého sadistu. Nemuselo to tak vůbec dopadnout.

"Sundej si brýle," pronesl tiše.

"Co to... co?" řekl Prisbi. Přestal křičet do mikrofonu a namáhavě oddechoval.

"Nenamáhej se," řekl Caři a pomalu se natáhl přes stůl. "Pomůžu ti." Sundal mu brýle a opatrně je položil na stůl. Teprve teď Prisbi pochopil, co se děje. Zmohl se jen na Afe v jednom prudkém výdechu.

Carlova pěst dopadla naplocho na ty nenáviděné rty, prorazila je, zlámala přední zuby a srazila muže přes jeho křeslo zády na zem. Jemná nová kůže na Carlově ruce byla roztržena a po prstech mu stékala krev. Nevšímal si toho. Stál nad tou zmatenou kňučící hmotou na zemi a smál se. Pak, stále se třesoucí smíchy, vyrazil z kanceláře.

Robosekretářka k němu obrátila svou chladně přísnou, skleněnou a ocelovou tvář a cosi řekla. V záchvatu smíchu zvedl ze země těžký stojan lampy a udeřil jím do té blyštivé tváře. Odhodil lampu a vyšel do haly.

Část jeho já křičela hrůzou nad rozsahem toho, co provedl, byla to ale jen část jeho mysli. A tento slabý hlásek byl spláchnut žhavou vlnou euforie, která jím pronikala. Tentokrát překračoval meze - *všechny* - meze. Prolomil mříže klece, ve které byl uvězněn po celý život.

Když sjížděl dolů automatickým výtahem, konečně se zbavil záchvatu smíchu a oťel si pot z čela. Do ucha mu zapištěl tenký hlásek.

"Carle Tritte, jelikož jste se dopustil porušení vaší vazby, je vám tímto zvýšen trest o..."

"Kde jsi!" zaburácel. "Neschovávej se a nešeptej mi do ucha. Vylez!" Podrobně zkoumal stěnu výtahu, až našel skrytou skleněnou čočku.

"Vidíš mě, že jo?" křičel na čočku. "Já tě vidím taky!" Na sklo dopadl stojan lampy. Následující úder prorazil tenký plech a odhalil reproduktor. Dodělal se zaskučením.

Na ulici se před nim lidé rozprchali, on si jich ale nevšímal. Byli to přece oběti stejně jako on. Toužil zničit společného nepřítele. Každá kamera, kterou spatřil, dostala svůj díl pochroumaným stojanem. Do každého reproduktoru, který mýjel, bušil tak dlouho, dokud nezmlkl. Jeho cestu lemovaly trosky potlučených a ztichlých robotů.

Bylo jasné, že ho dříve nebo později dopadnou. Vůbec na to nemyslel a bylo mu to jedno. *Tohle* byl ten okamžik, na který čekal celý život. Nezpíval žádnou bojovou píseň, protože ani žádnou neznal. Ale vzpomněl si na jednu lehce obhroublou písničku ze svých školních let. Ta by měla stačit. S tou písní na rtech, vyřváváje ji na celé kolo, opouští Caři tu brázdou zkázy vyrytou do zářivě čisté tváře města.

Reproduktory neustávaly ve výzvách ke Carlovi a on je vyhledával a rychle umlčoval. Jeho trest narůstal každým jeho činem.

"...který činí celkem dvě stě dvanáct let, devatenáct dní a..." Ten hlas byl náhle v půli věty přerušen, když jakýsi řídící obvod konečně pochopil nesmyslnost těchto výroků. Caři právě řídil pohyblivou plošinu směrem k nákladnímu podlaží. Zarazil se a vyčkával, až se opět ozve hlas, aby mohl odhalit a zničit další tlampač. Když se ozvalo zachrčení, pátravě se rozhlížel.

"Carle Tritte, váš trest přesáhl možné hranice vašeho života, takže nemá žádný význam..."

"Nikdy žádný neměl," křičel v odpověď. "Ted' už to vím. A kde jsi ty? Jdu si pro tebe!" Stroj unaveně pokračoval.

"...v takovém případě je třeba uspořádat nový proces. Blíží se k vám Pořádkové jednotky, aby vás dopravily před

soud. Vzdejte se jim, nebo... CHRLRRL..." Na reproduktor dopadl stojan lampy.

"Jen je klidně pošli," vyštěkl Caři do změti kovových úlomků a vodičů. "Poradím si i s nimi."

Konec byl nasnadě. Sledován všudypřítomným okem Centrály, nemohl Caři unikat donekonečna. Rota důstojníků ho dostihla a obklíčila v nejnižším podlaží. Dva z nich byli v bezvědomí dřív, než se jim podařilo vbodnout mu uspávací injekci.

Stejná soudní síň a stejný soudce. Tentokrát byl Caři navíc střežen dvěma svalnatými muži. Jak tam tak seděl v předklonu, opíraje se o zábradlí ohrádky, vypadalo to, že žádnou stráž nepotřebuje. Jeho šrámy a pohmožděniný byly pokryty bělostnými obvazy.

Ozval se tichý hukot, jak ožíval robosoudce. "Klid, prosím," pronesl, udeřil kladívkem a vrátil jej zpět na podstavec. "Carle Tritte, tento soud vás uznal vinným..."

"Už zase? To vás to pořád ještě baví?" zeptal se Caři.

"Zachovejte klid při vynášení rozsudku," zahňmal soudce a znovu udeřil kladívkem. "Jste vinen tolika zločiny, že jakýkoli běžný trest ztrácí význam. Proto jste odsouzen ke ztrátě osobnosti. Z vašeho těla budou neurochirurgicky odstraněny všechny stopy vaší psychiky tak, až vaše osobnost zemře, zemře."

"To snad ne," zakňučel Caři, předklonil se a vzepjal ruce směrem k soudci. "Jen to ne."

Dříve, než mohla stráž zareagovat, přešlo kňučení do hlasitého smíchu, když Caři vytrhl soudcovo kladívko ze stojánku. Vzápětí jím napadl překvapené hlídače. Jeden byl

BRNO

25.-27.11.

HOTEL SANTON

KONTAKT:

DRACON '94
Post Box 36 61 2
OO Brno
telefon/fax 05 -
537*50

zasazen za ucho a okamžitě se skácel k zemi. Druhý ještě stihl tasit zbraň - pak i on padl a spočinul na bezvládném těle svého druha.

"A teď; soudce," křičel Caři šťastně, "mám kladívko já, sleduj, co s ním udělám!" Přeskočil lavici a proměnil soudcovu kovovou hlavu v chvějící se trosky. Soudce, pouhá periferie soustrojí Řídicího střediska, se ani nepokoušel bránit.

Halou zněl dupot nohou a kdosi se dobýval dovnitř. Caři neměl žádný plán. Všechno, co si jeho vzbouřená mysl přála, bylo zůstat na svobodě a zničit toho co nejvíce. Ze soudní síně vedly jenom jedny dveře. Caři se rychle rozhlédl po místnosti a jeho zrak technika zaznamenal obslužná dvířka na stěně za soudcem. Odjistil je a otevřel.

Z jednoho z horních koutů soudní síně na něj zírala kamera, ale na tom příliš nezáleželo. Stroj stejně mohl sledovat každý jeho krok. Jediné, co mohl dělat, bylo prchat před pronásledovateli. Když pronikal dvířky, vpadli do místnosti dva roboti.

"Carle Tritte, vzdejte se. Ve vašem trestu došlo k další změně... došlo... Carle... carle... ca..."

Caři naslouchal jejich hlasům skrz tenký plech a přemítal, co se s nimi mohlo stát. Odvážil se vyhlédnout. Oba roboti se zarazili a dělali bezděčné pohyby. Jejich reprodutory chrčely, nic však neříkaly. Po chvíli jejich bezděčné pohyby ustaly. Oba se ve stejném okamžiku otočili a odpochovali pořadovým krokem. Dveře se za nimi zavřely. Caři to nechápal. Čekal ještě několik minut, než se znovu otevřely. Tentokrát se jimi dovnitř vevalil roboopravář. Přijel ke zničenému soudci a začal jej rozebírat.

Caři tiše zavřel dvířka, čelem se opřel o chladivý kov a snažil se pochopit, co se stalo. Teď, když bezprostřední nebezpečí pominulo, měl čas na přemýšlení.

Proč ho nepronásledují? Jak to, že se Řídicí středisko chová, jako by o něm nic nevědělo? Ten všemocný stroj měl svými očky prošpikován každý čtvereční centimetr města, to už věděl. A bylo napojeno na stroje v ostatních městech světa. Neexistovalo místo, které by nemělo pod kontrolou. Až na jednu výjimku.

Ta myšlenka ho napadla tak nečekaně, že zatajil dech. Potom se rozhlédl kolem sebe. Byl v tunelu plném relátek a ovladačů, lehce osvětleném fosforeskujícími panely. Mělo by to tak být - ano, mělo by. *Je to tak.*

Na celém světě je jen jedno místo, které není pod dohledem Řídicího střediska - jeho vlastní nitro. Jeho paměť a výkonné obvody. Žádný stroj s vlastním rozhodováním nemá povoleno upravovat své vlastní řídicí obvody. To by totiž mohlo vést ke vzniku záporné vazby. Jednou poškozený obvod by pravděpodobně nebyl schopen opravit sám sebe, a tak by se stále více poškozoval.

Ukryl se tedy v mozku Řídicího střediska. To znamená, že přestal pro ten nesnesitelný stroj existovat. Nenacházel se nikde v zorném poli stroje. A stroj přece vidí všude. To znamená, že neexistuje. V tuto chvíli jsou už nejspíš všechny záznamy o něm smazány.

Zprvu pomalu, pak stále rychleji, kráčel do nitra chodby. "Volný!" křičel. "Opravdu volný - poprvé v životě. Můžu si dělat, co chci, pozorovat celý svět a smát se mu!" Opájel se mocí a štěstím. Na obhlídce svého království otvíral jedny dveře za druhými.

Mluvil nahlas, s pohnutím. "Roboopraván pracující na údržbě obvodů mi budou nosit jídlo. Nábytek, oblečení - všechno, na co si vzpomenu. Budu tady žít, jak budu chtít - dělat si, co se mi zachce." To pomýšlení bylo opravdu vzrušující. Otevřel prudce další dveře a zůstal stát jako opařený.

Ta místnost byla vkusně zařízena, tak, jak si to sám představoval. Knihy, obrazy na stěnách, jemné tóny hudby vycházející ze skrytého přehrávače. Caři na to zíral. Než za ním kdosi promluvil.

"Ovšemže je nádherné žít tady," řekl hlas. "Být vládcem města, mít všechno na dosah ruky. Ale co tě vede k tomu, chudáku, že jsi první, koho to napadlo a kdo sem přišel? Ale tady je místo jen pro jednoho."

Caři se pomalu otočil, velmi pomalu, a měřil vzdálenost, která ho dělila od muže stojícího ve dveřích. Zvažoval, jestli má nějakou šanci vymrštít kladívko, které stále ještě třímá, - dříve, než ten druhý vystřelí z pistole, kterou na něj míří.

přeložil Jiří T. Pelech
ilustroval Jan Hora